

เราทุกคนเกิดมาไม่ได้เป็นตัวแทนใคร
ด้ายแห่งความหวัง

希望の糸

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
บันทึก ประดิษฐ์ฐานุพงษ์ แปล

ด้ายแห่งความหวัง

希望の糸

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐฐานวงษ์ แปล

ด้ายแห่งความหวัง

บทนำ

คำว่า ยามพลบ หมายถึง ช่วงเวลาที่แสงสลัวยามเย็น คำนี้ในภาษาญี่ปุ่นยังมีความหมายถึง “เวลาพบกับเหตุเภทภัย” คงเพราะสมัยก่อนไม่มีไฟถนนหรือแสงสว่างใด เวลาตะวันตกจึงพลบ โจรผู้ร้ายหรือคนลักพาตัวมักออกก่อการ ทำให้มีอันตรายต่างๆ แฝงอยู่ ปัจจุบันผู้คนมองพระอาทิตย์ตกดินโดยไม่รู้สึกถึงโชคไม่ดีกันอีกแล้ว กลับมองในทางดีด้วยว่าพรุ่งนี้อากาศน่าจะปลอดโปร่ง

จะว่าไปยามอรุณรุ่งยังน่ากลัวมากกว่า ซิโอมิ ชูกิโนบุคิดหลังมองท้องฟ้าสีแดงที่เรียกว่าแสงทองยามเช้า รู้สึกสังหรณ์ว่าอาจมีเรื่องไม่ค่อยดีขึ้น

ได้ยินเสียงพูดและเสียงฝีเท้าของเด็กๆ จากอีกด้านของโถงทางเดิน เจ้าของเสียงฝีเท้าคงเป็นนาโอโตะ แม้จะเตือนหลายครั้งว่าให้ระวังเพราะจะทำให้คนอยู่ชั้นล่างรำคาญ แต่พูดเท่าไรก็ไม่ยอมฟัง

เมื่อยูกิโนบุในชุดนอนไปที่ห้องนั่งเล่น เอมะกินขนมปังอยู่ เธอกำลังจะขึ้นชั้นมัธยมต้นในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า เขาทักสวัสดีแต่ไม่มีเสียงตอบ สายตาของลูกสาวมองกระจกพับซึ่งตั้งอยู่ข้างตัว เหมือนผมหันหน้าดูเป็นอย่างไรจะสำคัญกว่าการทักทายตอนเช้ากับพ่อ

“สวัสดีค่ะ ตื่นเช้าจัง” เรโกะถือถาดออกมาจากในครัว “นาโอโตะเสร็จแล้ว รีบมากินเร็ว” หลังร้องเรียกลูกชายที่มองไม่เห็นตัวแล้วจึงหันมาทางยูกิโนบุ “ปาป้ากินด้วยไหม”

“ไม่ละ ฉันยังไม่กิน” เขาดึงเก้าอี้โตะอาหารมานั่ง

ประตูเปิดอย่างแรง นาโอโตะโผล่มา ทั้งที่จะเข้าเดือนพฤศจิกายนแล้ว แต่นาโอโตะยังใส่เสื้อกีฬาแขนยาวกับกางเกงขาสั้น ผลจากการซ้อมฟุตบอลที่เขาตกสะเก็ดแล้ว พอยูกิโนบุทักว่าสวัสดี ก็มีเสียงตอบสวัสดีกลับมา ลูกชายขึ้นประถม 4 ยังคงว่านอนสอนง่ายอยู่

“นี่ ไม่เป็นไรจริงๆ นะ” ยูกิโนบุถาม มองหน้านาโอโตะซึ่งเพิ่งเริ่มกินและเอมะซึ่งกินขนมปังเสร็จแล้วกำลังจัดผมหันหน้า

“ยังพูดอย่างนี้อยู่อีก” เรโกะพูดอย่างเอือมระอาขณะเก็บถ้วยชาม

“นี่ ฟังนะ เอมะ”

“อะไรเหรอ” ในที่สุดลูกสาวจึงมองพ่อพร้อมขมวดคิ้ว

“ถามว่าไปแค่สองคนไม่เป็นไรแน่นะ”

“เช้าจังเลย” เอมะย้ายไปที่โซฟา เริ่มดูข้างในกระเป๋าเป้ซึ่งวางอยู่ตรงนั้น

“ปาป้าเป็นห่วงมากเกินไปแล้ว” เรโกะพูด “บอกก็ครั้งก็หนแล้วว่าได้ไปที่ที่ไม่รู้จักสักหน่อย”

“ก็รู้ แต่ไม่ใช่ว่าขึ้นชินคันเซ็นแล้วถึงเลยเสียเมื่อไร ต้องเปลี่ยนขบวนรถซึ่งก็ยุ่งยากมากไม่ใช่เหรอ”

“ไม่เป็นไร เช็กมาเรียบร้อยแล้วนะ” เอมะพูดด้วยน้ำเสียงรำคาญ

“ต้องนั่งรถเมล์ด้วยนะ”

“รู้่น่า ไม่ต้องพูดอีกแล้ว” เอมะลุกออกจากห้อง ปิดประตูอย่างแรง เสียงดังปัง

ยูกิโนบุงงวย มองไปทางภรรยา “ทำที่นั่นมันอะไรกัน”

“ลูกบอกว่าไม่อยากให้ทำกับเธอเหมือนเด็กนะ” เรโกะยิ้มเพื่อน

ก็ยังเด็กไม่ใช่หรือ ยูกิโนบุพึมพำ มองนาโอโตะ ลูกชายชั้นประถม 4 ท่าทางไม่สนใจบทสนทนาของพ่อแม่ เคี้ยวไส้กรอกอยู่เงียบๆ

ยูกิโนบุยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่าลำพังเด็ก 2 คนจะไปถึงที่เช่นนั้น ได้จริง

ที่เช่นนั้นก็คือบ้านเกิดของเรโกะที่เมืองนางาโอกะ จังหวัดนิงาตะ ตอนนี้อยู่อาศัยกับแม่ยายก็ยังอาศัยอยู่ที่นั่น ฤดูใบไม้ร่วงของทุกปี เรโกะจะพาเด็กๆ กลับบ้านจนเป็นกิจกรรมประจำปีของบ้านชิโอมิ ทำไม่ถึงเป็นช่วงนี้ ก็เพราะโรงเรียนของเอมะและนาโอโตะหยุดเพื่อจัดสอบ แอดมิตชันราว 1 สัปดาห์ โรงเรียนของทั้งสองเป็นโรงเรียนประถมสาธิตของมหาวิทยาลัยเอทซึ

บอกแค่เมืองนางาโอกะก็กว้างมาก แต่บ้านเกิดของเรโกะอยู่ใกล้ภูเขาและแม่น้ำ มีธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ มีที่ให้เด็กๆ เล่นได้มากมาย ที่สำคัญ บ้านพี่สาวของเรโกะอยู่ห่างไปนิดเดียว มีลูกพี่ลูกน้องอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเอมะและนาโอโตะ เล่นเล่นกันได้ทุกวัน วันสุดท้ายก็เหมือนเป็นธรรมเนียมที่ต้องร้องให้ไม่อยากจากกันทุกปี

ทว่าปีนี้เรโกะหาวันลาหยุดยาวไม่ได้เลย ปัจจุบันหล่อนเป็นฟรีแลนซ์ทำงานเป็นนักจัดดอกไม้ แต่เพราะมีงานด่วนที่ปฏิเสธไม่ได้เข้ามาหลายงาน ดังนั้นปีนี้จึงคิดว่าจะไม่ไป แต่เด็กๆ ไม่ยอม ถ้าอย่างนั้นจะขอไปกันเอง คนที่พุดขึ้นคือเอมะ

ยูกิโนบุคิดว่าเป็นไปได้ แต่เรโกะกลับเห็นดีเห็นงามบอกว่า

อาจจะดีก็ได้ ไม่ช้าหลังหล่อนสำรวจวิธีการเดินทาง ก็พูดขึ้นมาว่าจะลองให้พวกเด็กๆ ไปกันเอง

“เอมะปีหน้าก็จะเป็นนักเรียนมัธยมต้น นาโอโตะก็ 10 ขวบแล้ว ถ้าไปกัน 2 คนคิดว่าน่าจะทำได้ ลองให้ผจญภัยกันหน่อยเถอะ เขาบอกว่าถ้าพ่อแม่ชี้กัลว่เกินไปลูกก็ไม่ได้โตนะ”

หากพูดถึงขนาดนี้ยูกิโนบุก็เถียงไม่ออก ตัวเองก็เข้าใจดีว่าต้องให้ผจญภัยบ้างเด็กจะได้เติบโต

ยูกิโนบุพบกับเรโกะเมื่อ 16 ปีก่อน หล่อนจบปริญญาตรีและเข้าบริษัทก่อสร้างที่ยูกิโนบุทำงานอยู่ ไม่นานก็ได้ทำงานร่วมกัน ในตอนนั้นงานหลักของยูกิโนบุเป็นการดูแลการต่อเติมบ้านเดี่ยว ทั้งสองไปเยี่ยมบ้านลูกค้า รับคำปรึกษา และให้ข้อเสนอ เมื่อพาหญิงสาวไปด้วย ท่าทีของลูกค้าย่อมพลขึ้น ยูกิโนบุจึงไม่รู้สึกลังเลใจที่ลูกเธอเด็กใหม่มาขัดเยียดให้

หญิงชายพอยู่ด้วยกันนานๆ หากไม่เบื่อจนไม่อยากจะเจอหน้ากัน อีกรอกเวลางาน ก็จะไ่ว่างใจกันอย่างสนิทใจ พวกยูกิโนบุเป็นกรณีหลัง ทั้งสองพบกันแม้ในเวลาส่วนตัว และต่างมองกันในฐานะว่าที่คู่แต่งงานอย่างเป็นทางการ

พิธีแต่งงานจัดขึ้นหลังทั้งคู่พบกันได้ 3 ปี ตอนยูกิโนบุอายุ 33 เรโกะอายุ 25 ไม่นานเรโกะก็ตั้งครรภ์และคลอดเอมะ ลูกคนแรก เมื่อได้กอดสิ่งมีชีวิตหน้าตาน่ารักๆ แดงๆ ดูอ่อนแอ คงออกจากงานไม่ได้ง่ายๆ เสียแล้ว ยูกิโนบุคิด

2 ปีจากนั้น คราวนี้ได้เด็กผู้ชาย ยูกิโนบุเข้าไปในห้องคลอด แต่เพราะคลอดง่ายเสียจนเขารู้สึกผิดหวัง พอบอกกับเรโกะว่า “ไม่เห็นจะเจ็บสักเท่าไรเลย” หล่อนมองค้อนแล้วบอกว่า “งั้นท้องคราวหน้า ปาปาก็มาคลอดแทนฉันก็แล้วกันนะ”

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ พ่อแม่ลูก 4 คนก็ใช้ชีวิตร่วมกันมา ระหว่างนั้น

มีเหตุการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการย้ายบ้าน หรือการร่นวากับการสอบ
เข้าโรงเรียนของลูก แต่ก็ผ่านมาได้อย่างมีความสุข ระยะเวลาหลังเอมะ
เริ่มดื้อรั้นแบบวัยร่น แต่เป็นสิ่งที่รู้มาก่อนแล้วว่าเด็กผู้หญิงจะไม่ยอมพูด
กับพ่อ จึงไม่ติดใจอะไรเป็นพิเศษ

จากนี้ไปชีวิตก็อาจมีขึ้นมีลง แต่ยูกิโนบุคิดว่า จะร่วมแรงร่วมใจกับ
ครอบครัวใช้ชีวิตต่อสู้กับเคราะห์กรรมที่อาจเจออย่างไม่ย่อท้อต่อไป

ตอนไปส่งเอมะและนาโอโตะออกเดินทาง ยังคิดทบทวนตัวเองใหม่
ว่าต่อไปควรต้องเชื่อใจลูกๆ มากขึ้น

วันนั้นเป็นวันเสาร์ แต่ยูกิโนบุยังไปบริษัทในตอนบ่าย เพราะมีงาน
ก่อสร้างที่เข้าสู่ขั้นตอนสุดท้าย มีเรื่องที่ยากตรวจสอบ

หลังหารือกับเหล่าลูกน้องที่มาทำงานวันหยุดด้วยเหตุผล
เดียวกันเสร็จ กำลังปรึกษาว่าจะไปดื่มกันหนอยก่อนกลับบ้าน จู่ๆ
ปลายเท้าโยกไหว ยูกิโนบุซึ่งยืนอยู่ต้องเกาะโต๊ะไถ่ตัว แผ่นดินไหว
ไหวแรงมากด้วย คนที่อยู่ที่นั่นพูดเป็นเสียงเดียวกัน

เมื่อการโยกไหวสงบ ยูกิโนบุมุ่งหน้าไปที่ล็อบบี้ของบริษัทพร้อมกับ
ทุกคน เพราะที่นั่นมีโทรทัศน์ เมื่อไปถึงมีคนหลายคนอยู่หน้าโทรทัศน์แล้ว

เห็นภาพและคำบรรยายบนจอแล้วยูกิโนบุสะดุ้งเฮือก ศูนย์กลาง
แผ่นดินไหวอยู่ที่จังหวัดนิงาตะ

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทรไปที่บ้าน สายติดทันที

“ฉันเอง เรื่องแผ่นดินไหวไซโหม” เสียงเรเกะเต็มไปด้วยความ
เร้าร้อน

“ไซแล้ว ติดต่อทางโน้นแล้วยัง”

“โทรไปที่บ้านแล้วแต่ไม่ติดเลย กำลังจะติดต่อไปทางพี่สาวฉันอยู่”

“ตกลง ฉันจะรีบกลับบ้าน”

หลังวางสาย ปลายเท้าโยกไหวอีก ยูกิโนบุเซ เป็นอาฟเตอร์ช็อก

ขนาดโตเกียวยังเป็นอย่างนี้ ศูนย์กลางแผ่นดินไหวจะขนาดไหน เขายังไม่สบายใจ หัวใจเต้นแรง

ออกจากบริษัทก็รีบกลับบ้าน แต่เหมือนกำหนดการรถไฟแต่ละที่ยุ่งเหยิง ได้ยินข่าวรถไฟชินคันเซ็นสายโจเอ็ตสึตกรางแล้วเสียส้นหลัง สภาพความเสียหายจะระดับไหนกันนะ

เมื่อกลับถึงบ้าน เรโกะกำลังยัดของลงในกระเป๋าใบใหญ่อยู่ในห้องนั่งเล่น มีเสียงถ่ายทอดข่าวสภาพภัยพิบัติแผ่นดินไหวจากโทรทัศน์

“เป็นยังไง รู้อะไรบ้างไหม”

“โทรศัพท์หาพี่สาวติดครั้งหนึ่ง แต่พี่เขาก็มารู้ว่าที่บ้านพ่อแม่เป็นยังไง ทางโน้นก็กำลังวุ่นอยู่เหมือนกัน ไม่อยู่ในสภาพที่จะค่อยๆคุยกันได้” เรโกะไม่หยุดมือแม้ขณะตอบ

“แล้วทำอะไรอยู่ หรือว่าคิดจะไปที่โน่น”

“ก็ต้องไปไม่ใช่เหรอ ในเมื่อติดต่อไม่ได้”

“ตั้งสติก่อน ยังไม่รู้สภาพทางโน้นเลย จะบ่มบ่ามเข้าไปมันอันตราย เห็นว่ายังมีอาฟเตอร์ช็อคอยู่ แล้วที่สำคัญจะไปยังไง ไม่ได้ฟังข่าวอุบัติเหตุรถไฟชินคันเซ็นเหรอ การคมนาคมทุกอย่างต้องเป็นอัมพาตหมดแน่”

“แล้วจะให้ทำยังไงล่ะ”

ยูกิโนบุขยับตัวไปหน้าโทรทัศน์ หยิบรีโมตเปลี่ยนช่อง “ยังไงก็ต้องรวบรวมข้อมูลเอาไว้ก่อน”

สิ่งที่ฉายบนจอโทรทัศน์ เป็นภาพรถไฟชินคันเซ็นที่ตกราง และสภาพเมืองที่กลายเป็นซากปรักหักพัง ตอนนีเห็นว่ามีไฟฟ้าดับเป็นวงกว้าง ยูกิโนบุนึกถึงแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่แถบโอซากะ โกเบ และเกาะอาวาจิ ในตอนนั้นมีผู้เสียชีวิตมากกว่า 6,000 คน แล้วครั้งนี้จะเป็นอย่างไร

ด้านหลังของเขา เรโกะยังคงจัดของไม่หยุด คงอยู่ในสภาพจิตใจที่ต้องหาอะไรสักอย่างทำ เพราะเข้าใจความรู้สึกนั้น ยูกิโนบุจึงไม่พูดอะไรอีก

เขาไปที่ห้องนอนแล้วต่ออินเทอร์เน็ตเข้าคอมพิวเตอร์แบบโน้ตบุ๊ก มีข่าวสารต่างๆ หลั่งไหลเข้ามา แต่ไม่พบสิ่งที่จะเชื่อมโยงสู่การตรวจสอบสวัสดิภาพของลูกๆ ได้ มีแต่ถ้อยคำในทางร้ายอย่าง ดินถล่ม แผ่นดินทรุด ดึกพัง

เวลาแห่งความทุกข์ทรมานได้แต่ผ่านไป เรโกะพยายามติดต่อญาติหรือคนรู้จักที่นี้จะมาเตะเท้าที่จะ निकออก แต่เหมือนโทรศัพท์จะใช้งานไม่ได้ ยูกิโนบุทราบหมายเลขโทรศัพท์ฝากข้อความสำหรับยามเกิดอุบัติเหตุได้ทางอินเทอร์เน็ต จึงลองใส่หมายเลขโทรศัพท์ของบ้านเกิดของเรโกะด้วยใจภาวนา แต่ไม่มีการฝากข้อความใดจากที่นั่น

และช่วงกำลังจะขึ้นวันใหม่ โทรศัพท์ก็ดังขึ้น ไม่ใช่โทรศัพท์มือถือ แต่เป็นเสียงโทรศัพท์บ้าน ดูหน้าจอแอลซีดีของโทรศัพท์แล้วต้องสะดุ้ง หมายเลขโทรศัพท์ตัวหน้าแสดงว่าเป็นหมายเลขของจังหวัดนิงาตะ ยูกิโนบุกลืนน้ำลายก่อนจะยกเครื่องฟุ้งขึ้น “ครับ”

“ต้องขอโทษที่โทรมายามดึก ผมโทรจากกองบัญชาการตำรวจจังหวัดนิงาตะครับ ที่นั่นเป็นบ้านของคุณชิโอมิใช่ไหมครับ” เสียงผู้ชายถามมา

“ใช่ครับ...” มือบีบเครื่องฟุ้งแน่น ในใจภาวนาขออย่าได้เป็นข่าวร้าย

แต่การภาวนาครั้งนี้ไร้ผล คำพูดจากโทรศัพท์คำต่อไปทำให้ยูกิโนบุแทบเป็นลม อีกฝ่ายบอกชื่อเอมะและนาโอโตะ จากนั้นจึงพูดต่อว่า “ขอแสดงความเสียใจ”

ทั้งสองประสพภัยไม่ใช่ที่เมืองนางาโอกะซึ่งเป็นบ้านเกิดของเรโกะ แต่เป็นที่เมืองโทกะมาชิซึ่งอยู่ติดกัน เหมือนจะติดรถของคุณแม่ของเรโกะเพื่อไปซื้อของ ระหว่างที่คุณแม่ของเรโกะกำลังซื้อของ ทั้งสองอยู่ที่ชั้นล่างของอาคารร้านรวงใกล้ๆ เพราะที่นั่นมีร้านตุ๊กเกม

อาคารนั้นเป็นอาคาร 4 ชั้น ตอนแผ่นดินไหวครั้งแรกเกิดการโยกไหวรุนแรงจนกำแพงอาคารพังถล่ม ทั้งสองที่อยู่ด้านในคงรีบหนีออกมาแต่ช้าเกินไปเพียงนิดเดียว กำแพงระยะทางยาวถึง 20 เมตรถล่มใส่ทั้งสองก่อนจะหนีออกมาได้

ผู้คนแถวนั้นสังเกตเห็น พยายามจะช่วย แต่เพียงแค่แรงคนทำได้ลำบาก จนรถบันจันมายกกำแพงขึ้น จึงพบร่างของเด็กๆ ได้นั้น หลังเกิดแผ่นดินไหวแล้วเกือบ 2 ชั่วโมง แพทย์ผู้มาถึงตรวจสอบพบว่าเสียชีวิตในที่นั้น

ช่วงนั้นดูเหมือนคุณยายอยู่ที่ห้องพักรอของโรงพยาบาล ถูกพามาเพราะบาดเจ็บที่ขา ไม่ได้รู้เรื่องกำแพงตึกถล่ม หรือว่าเรื่องหลานๆ ถูกกำแพงทับ ติดต่อใครก็ได้ ทำอะไรไม่ถูก

เบาะแสซึ่งทำให้ตำรวจรู้ว่าเด็กๆ เป็นใครมาจากกระเป๋าสตางค์ที่เด็กผู้หญิงถือ ในนั้นมีบัตรโทรศัพท์และกระดาษโน้ตจดหมายเลขโทรศัพท์ของเมื่อนางาโอกะ พอดตามหาผู้อยู่อาศัยตามหมายเลขโทรศัพท์นั้นก็ปรากฏว่าไปหลบภัยอยู่ที่โรงเรียนประถมใกล้บ้าน พอตำรวจให้ดูรูปเด็กๆ เท่านั้น ผู้อยู่อาศัยคนนั้นก็ร้องให้พลาบตอบว่าเป็นหลานๆ ไม่ผิดแน่ ผู้อยู่อาศัยคนนั้นก็คือคุณพ่อของเรโกะ

ในคืนที่ซึ่งทางอยู่มูมสนามของโรงเรียนประถม ยูกิโนบุและเรโกะได้พบกับลูกๆ ด้วยความเศร้าช่วงหลังเที่ยงของวันถัดจากวันที่เกิดภัยพิบัติอยากมาเร็วกว่านี้ แต่การเดินทางไม่ได้ตั้งใจ ทั้งรถไฟและถนนมีจุดที่ผ่านไม่ได้เต็มไปหมด

เอมะและนาโอโตะไม่มีบาดแผลที่ใบหน้า เห็นว่าเอมะได้รับการกระทบกระเทือนที่ศีรษะ นาโอโตะถูกทับจนเสียชีวิต คาดว่าทั้งคู่เสียชีวิตคาที่ อย่างน้อยก็ทำให้รู้สึกดีขึ้นบ้างที่ไปอย่างไม่ทรมาน

ต่อหน้าร่างไร้ชีวิตของเด็กๆ เรโกะย่อตัวลงร้องไห้คร่ำครวญไม่หยุด

ยูกิโนบุยืนแน่นิ่งอยู่ข้างกัน ในหัวว่างเปล่า คิดอะไรไม่ออก นึกอะไรไม่ได้ เสียงคุณแม่ของเรโกะขอโทษขอโพยด้วยน้ำตาอยู่ข้างๆ แต่เสียงนั้นก็ผ่านหูอย่างว่างเปล่า

3 วันหลังจากแผ่นดินไหว ได้จัดงานศพที่สถานจัดงานศพใกล้บ้าน เพื่อนร่วมชั้นจากโรงเรียนประถมมากันมากมาย พวกเขาองเข้าไปในโรงศพเล็กๆ 2 ใบเรียงกันแล้วพนมมือ และวางดอกไม้แล้วจากไป ยูกิโนบุมองภาพนั้นอย่างเหม่อลอย พลังคิดว่าต่อจากนี้พวกตนจะอยู่โดยมีอะไรเป็นจุดหมายของชีวิตดี

ความจริง ชีวิตหลังจากนั้นของยูกิโนบุและเรโกะก็ว่างเปล่าไร้รสชาติ ไม่มีวันที่พวกเขาจะไม่คิดถึงลูกๆ ที่บ้านเต็มไปด้วยสิ่งของอันชวนให้คิดถึงเอมะและนาโอโตะ แม้แต่เวลาอยู่ข้างนอก ทุกครั้งที่เห็นเด็กๆ อายุอานามใกล้เคียงก็หวนคิดถึงวันคืนอันแสนสุข ดวงตาร้อนผ่าว

เรโกะเลิกทำงาน หมกตัวอยู่แต่ในบ้าน มองภาพถ่ายของลูกๆ และสมุดของโรงเรียนที่จดค้างไว้ของพวกเข การร้องไห้น้อยลง อาจเพราะน้ำตาเหือดแห้งไปแล้ว เวลายูกิโนบุไม่อยู่ก็เหมือนจะไม่ได้กินข้าว ร่างกายซูบผอมลงอย่างรวดเร็ว พอยูกิโนบุตื่น หลอนกับบอกว่าไม่เป็นไร

“ก็ท้องมันไม่รู้สึกลึทิว พอกินข้าวอยู่คนเดียวก็อดคิดไม่ได้ว่าจะกินไปเพื่ออะไร จะตายก็ไม่เป็นไร จะว่าไปก็อยากตายมากกว่าด้วยซ้ำ”

เมื่อยูกิโนบุเตือนว่าถึงล้อเล่นก็ไม่ควรพูดอย่างนั้น “ไม่ได้ล้อเล่นนะ” หลอนหันมาทำตาตุ้ และ “ป๊าป๊า ซ่าฉั่นหนอยได้ไหม” พูดเสร็จก็แยมปาก “ขอโทษ ไม่ใช่ป๊าป๊าอีกแล้วนี่นา” หลอนพูดต่อ

สำหรับสามีภรรยาผู้สูญเสียลูก บรรยากาศที่เต็มไปด้วยสีล้นช่วงปลายปีเป็นความทุกข์อย่างโหดร้าย ทุกครั้งที่เห็นการประดับประดาคริสต์มาส ความเจ็บจี๊ดแล่นผ่านเหมือนเข็มทิ่มแทงส่วนที่ไวที่สุดของหัวใจ คืบหนึ่ง พวกเขาได้คุยกันว่าช่วงวันหยุดปีใหม่จะทำอะไรดี ทุกปี

ส่วนใหญ่มักใช้ชีวิตในวันปีใหม่ที่บ้านเกิดของเรโกะ มีลานสกีหลายแห่ง อยู่ใกล้ๆ เอเมะและนาโอโตะก็มาเรียนสกีตั้งแต่ก่อนขึ้นชั้นประถม

“ไม่ต้องก็ได้ละ ไม่ต้องไปไหนหรอก” หลังพูดด้วยน้ำเสียงเนือยๆ เรโกะมองยูกิโนบุ “แล้วป้าป้าก็คงไม่คิดอยากไปนางาโอกะไม่ใช่หรือ”

“ก็ใช่ละ โดยเฉพาะปีนี้ ทางโน้นก็คงลำบากใจเหมือนกัน...”

บ้านเกิดของเรโกะได้รับความเสียหายจากแผ่นดินไหวไม่มาก พ่อแม่ของเรโกะไปอยู่สถานที่หลบภัยราวสัปดาห์เดียว กระนั้น ก็เหมือนว่า รอบข้างยังมีจุดอันตรายหลงเหลืออยู่

“ไม่ใช่แค่ครั้งนี่ ปีหน้าปีโน้นหรือปีไหนๆ ก็ไม่ต้องไปก็ได้ ที่แบบนั้นนะ” เรโกะสบถ

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ บ้านเกิดของตัวเองไม่ใช่หรือ”

เรโกะส่ายหน้าช้าๆ จากนั้นจึงหันหายูกิโนบุ

“นี่ บอกมาตามตรง คิดว่าเป็นเพราะฉันใช่ไหม”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องลูกสองคน คิดว่าเป็นเพราะฉันให้ไปใช่ไหม ทั้งที่ป้าป้าไม่เห็นด้วยที่จะให้ลูกๆ ไปกันเอง แต่ฉันบอกให้ไป ทั้งที่ถ้าทำตามทีป้าป้าพูดลูกเราก็ไม่ต้องตาย คิดอย่างนั้นใช่ไหม”

“ไม่ได้คิดอย่างนั้นสักหน่อย”

“โกหก คำนวณงานศพ ป้าป้าดื่มวิสกี้พลางบ่นพึมพำไม่ใช่หรือ บอกว่าไม่น่าให้ไปจริงๆ น่าจะให้ล้มเลิกเสียก็ดี”

โดนว่าเช่นนั้น ยูกิโนบุถึงกับอึ้งจนด้วยคำตอบ คำนวณงานศพ เขาเมาหนัก คิดได้ว่าอาจพูดเช่นนั้นไปได้ และก็เป็นอย่างจริงที่เขาเสียใจ ว่าถ้าไม่ให้ไปเสียก็ดี

ขอโทษ เรโกะพูด “ถ้าทำตามทีป้าป้าบอกเสียก็ดี ป้าป้าคงเกลียดฉันสินะ”

“ไม่เลย การให้ลูกๆ ไปกันเองไม่เกี่ยวกับแผ่นดินไหว ถึงจะไปกับเรโกะแผ่นดินก็ยังไหวอยู่ดี”

“แต่ถ้าฉันอยู่ด้วย เด็กๆ อาจอยู่เฝ้าบ้านก็ได้”

“ก็แค่อาจจะ แต่จริงๆ จะเป็นยังไงก็ไม่รู้”

“ฉันทำไมคืนวันงานศพถึงได้พูดอย่างนั้น นั่นเป็นความรู้สึกที่แท้จริงไม่ใช่เหรอ คิดว่าเป็นเพราะฉันใช้ใหม่ บอกมาตามตรงนะ”

“พอเถอะ หนวกหนู” เสียงกร้าวอย่างลึมดัว

เรโกะซบหน้าลงบนโต๊ะ ร้องไห้พร้อมกับไห่กระเพื่อม

ยูกิโนบุเข้าใกล้หล่อน วางมือบนแผ่นหลัง “นี่ เรโกะ”

“...อะไรเหรอ”

“เรามาเริ่มต้นกันใหม่เถอะ”

เรโกะยังซบหน้าแต่เริ่มหายใจลึกยาว “เริ่มอะไร แล้วจะทำยังไง”

“เริ่มเลี้ยงลูกกันใหม่ เรามามีลูกแล้วมาเลี้ยงกัน”

เรโกะค่อยๆ ยกตัวขึ้น หันตาแดงก่ำมาทางยูกิโนบุ “เอาจริงเหรอ”

“คิดว่าฉันพูดเล่นเหรอ ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไปพวกเราคงแยแน่ เราต้องพยายามเริ่มต้นใหม่ให้ได้ เพียงแต่เพื่อการนั้นเราจำเป็นต้องมีจุดหมายของชีวิต ซึ่งสำหรับเราก็คือลูก ไม่คิดอย่างนั้นเหรอ”

“ลูกเหรอ...” เรโกะผ่นลมหายใจออก แหงนมองยูกิโนบุอีกครั้ง “แต่ฉันใกล้จะ 40 แล้วนะ”

“คนอายุขนาดนั้นคนอื่นยังมีลูกกันได้”

“แต่พวกเรา ในที่สุดก็ไม่ได้ลูกคนที่ 3 ไม่ใช่เหรอ”

หลังนาโอโตะเกิด พวกเขาไม่ได้คุมกำเนิด โดยตั้งใจว่าหากจะได้อีกคนก็ไม่ใช่ไร แต่อย่างที่เรโกะว่า หล่อนก็ไม่ได้ท้องคนที่ 3 แต่อย่างไร

“ถ้าปล่อยตามธรรมชาติอาจไม่ได้ เพราะอย่างนี้เราไปโรงพยาบาลกันเถอะ”

ฟังคำพูดของยูกิโนบุแล้ว เรโกะลืมตาโพล่ง “ลูก...หรือ” ใบหน้าที่
รำพึงนั้นรู้สึกได้ถึงสีสันทงๆ

“เป็นความคิดที่ไม่เลวใช่ไหม” ยูกิโนบุแถมปาก เขายืมให้ภรรยา
ครั้งสุดท้ายเมื่อไรกันนะ เขาคิด

จากนั้น 2 วัน ทั้งสองได้ไปคลินิกเฉพาะสำหรับผู้มีบุตรยาก
ที่คนรู้จักของเรโกะแนะนำ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลผู้มีใบหน้าใจดี
อธิบายถึงการนับช่วงไข่ตก การผสมเทียม และเด็กหลอดแก้ว

“มีลูกครั้งสุดท้ายมากกว่า 10 ปีก็ยังมีคนตั้งครรภ์ได้อีกครับ
ถึงจะอายุราว 40 แล้วก็ยังมีความหวัง” ผู้อำนวยการพูดหนักแน่น ยูกิโนบุ
ฟังแล้วรู้สึกเลื่อมใส

ตั้งแต่นั้นชีวิตการรักษามีบุตรยากก็เริ่มต้นขึ้น พร้อมกันนั้น
ก็เป็นวันที่ยูกิโนบุและเรโกะเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ในที่สุดด้วย การมีเป้าหมาย
เป็นสิ่งยอดเยี่ยมขนาดนี้เสียหรือ ถึงเป็นเรื่องของพวกเขาแต่ตัวเองก็ยัง
ประหลาดใจ

แน่นอนอย่างที่เตรียมใจไว้แล้ว มันไม่ใช่หนทางที่ง่ายดาย ไม่ทันไร
ก็ตัดสินใจเรื่องการนับช่วงไข่ตกและการผสมเทียม ก้าวเข้าสู่การทำ
เด็กหลอดแก้ว แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จสักที ทุกครั้งเมื่อรู้ว่าล้มเหลว
เรโกะก็ต้องหดหู่ ยูกิโนบุคิดว่าจะแสดงท่าทีสิ้นหวังให้เห็นไม่ได้ แต่ก็ปกปิด
เสียงที่ห่อเหี่ยวเอาไว้ไม่อยู่

แม้ภาระทางการเงินจะสูง แต่ก็เป็นห่วงความกดดันทางจิตใจและ
ทางร่างกายของเรโกะมากกว่า น่าจะถอดใจเสียจะดีกว่า ความรู้สึกของ
ยูกิโนบุเริ่มเอนเอียงไปทางนั้น และเริ่มคิดว่าจะพูดอย่างไรดี

แต่วันหนึ่งเมื่อเริ่มการรักษาผู้มีบุตรยากผ่านไปราว 10 เดือน
ใบหน้าของเรโกะผู้กลับมาจากคลินิกเป็นประจำ ไม่ใช่วางสังหรณ์ แต่
ยูกิโนบุเห็นแล้วว่ารู้ได้อย่างค่อนข้างมั่นใจก่อนที่หล่อนจะเอ่ยปากพูดเสียอีก

หรือว่า ผู้เป็นสามีพูด

ใช่ ภรรยาพยักหน้า “อยากได้ผู้ชายหรือผู้หญิง”

ยูกิโนบุเข้าหาเรโกะ กอดร่างบางซึ่งมีชีวิตใหม่นั้นด้วยสองมือ ไม่มีคำพูดใดออกมา ผู้ชายหรือผู้หญิง เรื่องนั้นจะเป็นอย่างไรก็ได้

ภาพถ่ายซึ่งประดับไว้บนชั้นเข้ามาในสายตา ภาพถ่ายของสองคน ไม่ได้อยู่ในโลกนี้แล้ว

นึกขึ้นได้ว่าพรุ่งนี้เป็นวันครบรอบ 1 ปีของการเกิดแผ่นดินไหวพอดี ชีวิตใหม่อาจเป็นของขวัญจากเอมะและนาโอโตะ เขาคิด

1

‘ทาสีโยชิ’ โรงแรมและภัตตาคารแบบเรียวกัง มีเวลาเช็กเอาท์ตอน 11 นาฬิกา แยกชุดสุดท้ายที่ออกจากโรงแรมวันนี้เป็นสามีภรรยา สูงวัยจากประเทศบัลแกเรีย ทั้งสองตัวสูงใหญ่ พอเย็นเรียงกันที่จุดถอดรองเท้าแล้วทำให้ทางเข้ารู้สึกแคบลง

โยชิฮาระ อายาโกะลดประตูระแนงไม้ออกไปด้านนอกก่อนพวกเขา ท้องฟ้าสีคราม อากาศแห้งกำลังดี พอเหมาะพอเจาะกับการท่องเที่ยวในฤดูใบไม้ร่วงได้อย่างเพลิดเพลิน

แขกสามีภรรยาจากต่างแดนออกมา สามีผุดรอยยิ้มเต็มหน้าคุยกับอายาโกะด้วยภาษาอังกฤษ หากอายาโกะฟังไม่ผิด น่าจะบอกว่าชอบใจ อาหารอร่อยมาก บริการก็พิเศษ

(พวกเราที่จิตใจมากที่ท่านพอใจคะ กรุณามาอีกนะคะ) อายาโกะ

ก็ตอบรับเป็นภาษาอังกฤษ เพราะระยะหลังเป็นคำพูดที่ใช้แทบทุกวัน
ภาษาอังกฤษประมาณนี้จึงพูดได้อย่างไม่ติดขัด แม้ว่าจะไม่มั่นใจใน
สำเนียงก็ตาม

ปลาปักเป้า ฝ่ายภรรยาพูด “อาหรรยอะคะ”

หล่อนหมายถึงปลาปักเป้า เมื่อคืน ทั้งสองสิ่งซาซิมิปลาปักเป้า
เพิ่มอีก 2 ที่

(ขอบคุณค่ะ ครึ่งหน้าจะเตรียมไว้ 10 ที่เลยคะ)

คำพูดนี้ทำให้ทั้งสองหัวเราะ เหมือนจะรับมุกตลกได้

ลาก่อน สามิพูด แล้วออกเดินเคียงคู่ภรรยา อายาโกะค้อมศีรษะ
มองส่งแผ่นหลังใหญ่ของพวกเขา

ได้สวาทสื่อโทรศัพท์สมาร์ทโฟนมีสัญญาณเรียกเข้า มองหน้าจอแล้ว
ต้องสะดุ้ง คุณหมোটตะนั้นเอง ลางสังหรณ์ไม่ดีแวบขึ้นในใจ

“คะ โยชิฮาระคะ”

“โทตะครับ ตอนนี้สะดวกไหมครับ” เสียงทุ้มของผู้ชายถาม

“ได้คะ มีอะไรหรือคะ”

“เมื่อครู๋ ท่านบอกว่าเจ็บหน้าอกอย่างแรง จึงได้จัดการแบบเดียว
กับทุกครั้ง ตอนนี้ค่อนข้างสงบแล้วครับ”

เพียงแค่ หมอโทตะพูดต่อ

“ดูอาการหลายวันมานี้ คิดว่าสภาพเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อยครับ
ดังนั้น ผมจึงมีเรื่องอยากขอปรึกษาไว้ก่อน วันนี้พอจะมาที่นี้ได้ไหมครับ”

แน่นอนคะ อายาโกะตอบทันที “ไปเดี๋ยวนี้เลยได้ไหมคะ”

“ถ้ามาเลยได้ก็ช่วยได้มากเลยครับ ตามสต๊าฟที่ศูนย์พยาบาลได้เลย
จะบอกให้รู้เรื่องไว้ครับ”

“รับทราบคะ”

“ถ้าจ้ะจะรอนะครับ”

“รบกวนด้วยค่ะ”

อายาโกะวางสาย สูดลมหายใจลึก เรื่องของหมอโตะคือเรื่องอะไร สถานการณ์ไม่มีทางจะดีขึ้นกว่าตอนนี้ อาจใกล้ถึงเวลาต้องทำใจก็ได้

กลับเข้าอาคาร มองหารองผู้จัดการ เขากำลังคุยกับลูกน้อง อยู่ด้านในเคาน์เตอร์บริการส่วนหน้า

พอบอกเรื่องราวให้ฟัง โบน้าขาวๆ ของรองผู้จัดการถึงกับเกร็ง เขาพูดแค่อย่างนั้นหรือครับ คงคิดว่าไม่ควรออกความเห็นส่งเดช

“จากนี้เสียงของหมอ คงไม่ได้หมายความว่า จะเป็นอะไรวันนี้พรุ่งนี้ แต่คิดว่าเตรียมตัวไว้ก็น่าจะดี อย่างเช่นทำรายการที่ติดต่อในตอนนั้น เอาไว้จะใช้อย่างนี้”

“ตกลง ผมจะจัดการให้ครับ”

“จ้ะฝากด้วยนะ”

อายาโกะเปิดประตูด้านในของเคาน์เตอร์บริการ ตรงนั้นเป็น สำนักงาน แต่เมื่อเดินผ่านห้องนั้นไปอีกจะเป็นโถงทางเดิน ซึ่งเชื่อมต่อกับ บ้านพักซึ่งอยู่ด้านหลังเรียวกัง ‘ทาสีโยชิ’

เมื่อเปลี่ยนเป็นชุดแบบกางเกงที่ห้อง แล้วออกทางประตูหน้าของ บ้านพัก หล่อนยกมือโบกเรียกแท็กซี่ที่แล่นผ่าน

แท็กซี่เมื่อออกไปถึงทางหลวงจังหวัดหมายเลข 22 ก็มุ่งหน้าตรงไป ทางทิศใต้ ใช้เวลาถึงจุดหมายปลายทาง 20 นาทีเศษ ปกติจะขับรถเอง แต่ วันนี้ไม่มีอารมณ์จะจับพวงมาลัยอย่างสบายใจ

หล่อนหยิบโทรศัพท์สมาร์ทโฟนจากกระเป๋าแล้วโทรออก ได้ยินเสียง เรียกสาย 2 ครั้งก็ติด

“สวัสดีค่ะ สำนักงานกฎหมายวาชิซากะค่ะ”

“ขออภัยที่รบกวนนะคะ ดิฉันโยชิฮาระค่ะ อาจารย์วาชิซากะ อยู่ไหมคะ”

“คุณวากิซากะตอนนี้ออกไปข้างนอกคะ มีธุระด่วนไหมคะ”

“เปล่า ไม่ได้ด่วนขนาดนั้นคะ อาจารย์ก็กลับมาเมื่อไร ช่วยบอกว่าโยชิฮาระโทรมาได้ไหมคะ”

“รับทราบคะ”

รบกวนด้วยคะ ว่าแล้วก็วางสาย แม้จะทราบหมายเลขโทรศัพท์มือถือของวากิซากะ แต่เขาอาจกำลังพบลูกค้า จึงไม่เอายากรบกวน

หล่อนมองนอกหน้าต่างรถพลางคิด จินตนาการถึงเนื้อหาที่ได้ฟังจากหมอโตะแล้วต้องตั้งสติให้มั่น เป็นถึงผู้จัดการหญิงผู้ยิ่งใหญ่แห่ง ‘ทาสีโยชิ’ จะขวัญเสียกับอาการป่วยของพ่อไม่ได้ คนเราไม่ว่าใครก็ต้องตายสักวัน

หลังข้ามสะพานเล็ก แท็กซี่ก็เลี้ยวขวาตรงสัญญาณไฟจราจรไม่นานก็มองเห็นอาคารสี่เหลี่ยมขาวสูงบรรยากาศสมกับที่เป็นโรงพยาบาล เมื่อลงจากแท็กซี่หน้าประตูใหญ่ด้านหน้า ก็เดินสาวเท้ายาวเข้าไปทางเข้าแผนกดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายอยู่ปลายด้านในขวาของโถงทางเดิน ขึ้นลิฟต์ไปชั้น 3 เดินไปที่เคาน์เตอร์ของศูนย์พยาบาล พยาบาลสาวในชุดเครื่องแบบสีชมพูเงยหน้าขึ้น

“โยชิฮาระคะ ได้ยินว่าคุณหมอโตะมีเรื่องจะคุยด้วย”

กรุณารอสักครู่คะ พยาบาลว่าแล้วก็ยกหูโทรศัพท์ข้างตัว คุยโทรศัพท์ 2-3 คำก็วางหูแล้วเงยหน้ามองอายาโกะ “ท่านบอกให้กรุณาไปรอที่ห้องสนทนาคะ”

อายาโกะพยักหน้า ห้องสนทนาอยู่ด้านข้างนั่นเอง เป็นพื้นที่กว้างสว่าง ทิวทัศน์จากหน้าต่างก็สวย โตะเก้าอี้ที่จัดไว้ก็ดูดี รู้สึกได้ถึงความสะดวกของโรงพยาบาลที่จะให้คนไข้และแขกที่มาเยี่ยมได้พูดคุยกันในเวลาที่เหลือไม่มากอย่างสะดวกสบายเท่าที่จะทำได้

มีคนกลุ่มหนึ่งนั่งล้อมโต๊ะริมหน้าต่างอยู่ เหมือนหญิงสาว 3 คน

ซึ่งมีอายุน้อยกว่ามาพบกับสุภาพสตรีวัยชราบนเก้าอี้รถเข็น สุภาพสตรีวัยชรายิ้มอย่างมีความสุข สีหน้านั้นไม่บ่งบอกความรู้สึกเศร้าโศกเลยแม้แต่หน่อย

ขณะอายุโกะนั่งรอห่างจากพวกเขา หมอโทตะในชุดเสื้อกาวน์สีขาวก็ปรากฏตัวจากโถงลิฟต์ อายุยาโกะลุกจากเก้าอี้ ค้อมศีรษะ

หมอโทตะผงกศีรษะเล็กน้อย จากนั้นจึงขึ้นไปที่โถงทางเดิน คงหมายถึงว่าเปลี่ยนสถานที่กัน สุดโถงทางเดินมีห้องประชุมเล็ก

“ได้พบคุณพ่อแล้วหรือยังครับ” หมอโทตะถามขณะเดิน

“วันนี้ยังค่ะ เมื่อครูเห็นคุณหมอบอกทางโทรศัพท์ว่าอาการค่อนข้างสงบด้วย”

“ครับ ก็เช่นะ แต่” หมอโทตะพูดไม่เต็มปากเต็มคำ แล้วก็ไม่พูดอะไรต่ออีก

ในห้องประชุมเล็กมีเพียงโต๊ะเล็กๆ ตัวเดียว ทั้งสองนั่งเก้าอี้หันหน้าเข้าหากันโดยมีโต๊ะคั่นกลาง

“ที่เรียกมาวันนี้ก็เพราะมีเรื่องสำคัญอยากจะบอกครับ” หมอโทตะพูดด้วยน้ำเสียงเป็นทางการ สีหน้านุ่มนวล แต่ดวงตาฉายแววจริงจังค่ะ อายุยาโกะจ้องตาหมอ

“คงทราบดีแล้วนะครับว่าคุณพ่อเหลือเวลาอีกไม่มากนัก ดังนั้นตอนนี้เราจึงไม่ได้รักษา แต่เป็นการดูแลโดยมีจุดประสงค์ที่จะบรรเทาความเจ็บปวดและความรู้สึกไม่สบายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“ค่ะ”

แต่ หมอโทตะพูดต่อ

“อาจใกล้ถึงขีดจำกัดแล้ว ผมรู้สึกอย่างนั้น ตอนนี้ยังพอรับมือด้วยการเปลี่ยนยาไปเรื่อยๆ ได้อยู่ แต่คิดว่าน่าจะได้เวลาที่ต้องเลือกครั้งสุดท้าย”

“...หมายความว่า”

“พอใกล้วาระสุดท้าย คนไข้จะเร่งระยยะสุดท้ายส่วนใหญ่ว่าจะบอกว่าเจ็บปวดรุนแรงต่างจากที่แล้วมา เมื่อถึงตอนนั้น ไม่ใช่จะเพียงแต่ลากเวลา ที่ทุกข์ทรมานให้ยาวนานขึ้น แต่มีหนทางที่จะนำคุณพ่อไปสู่อายุขัยได้อย่างสงบ ก็เลยอยากจะอธิบายเอาไว้ครับ”

“อย่างเช่นทำอะไรหรือคะ”

“รายละเอียดว่าที่จะทำก็คือ ใช้ยากล่อมประสาท เพื่อให้การรับรู้ น้อยลง แล้วรักษาสภาพนั้นเอาไว้ หรือพูดให้เข้าใจง่ายขึ้นก็คือ ทำให้นอนหลับนั่นเองครับ”

“หมายถึงให้กินยานอนหลับหรือคะ”

“ในสภาพแบบนั้นน่าจะให้กินยาอะไรไม่ได้แล้วครับ แต่เราจะให้ยา ด้วยการฉีด หรือกรณีที่มีการให้น้ำเกลือก็จะผสมยาเข้าไปในนั้น แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้แทบไม่มีสติ แต่ก่อนอื่นจะมุ่งสู่การทำให้หลับตื้นๆ”

“หลับตื้นๆ”

“ครับ คุณเคยส่งกล้องตรวจกระเพาะหรือลำไส้ใหญ่ไหมครับ”

“ไม่เคยค่ะ...”

“ตอนกลืนผ่านก็เจ็บพอสมควร คนที่ต้องการเราก็จะให้ยากล่อมประสาทก่อนตรวจ เพื่อให้การรับรู้ น้อยลง ไม่ใช่ให้หลับสนิท แต่อยู่ในสภาพสลึมสือ ประมาณว่าถ้าเรียกก็ตื่น แบบว่า ‘คุณครับ ตื่นหน่อย พบบึงเนื้อแล้วครับ’ อะไรทำนองนี้”

อายาโกะเข้าใจในคำอธิบายของหมอโทดะ

“ถ้าเป็นความรู้สึกแบบนั้น เจ้าตัวก็อาจสบายจริงๆ เวลาเราอยากคุยด้วยก็แค่ปลุก มีวิธีแบบนั้นด้วยหรือคะ”

“คุณอาจคิดว่า ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่เสนอให้เร็วกว่านี้ แต่เรื่องมัน

ไม่ถนัดอย่างนั้นครับ” หมอโทตะประสานมือวางบนโต๊ะ “ถ้าเรียกก็ตืนนั้น เป็นกรณีของคนที่มีสุขภาพดี แต่อาการแบบของคุณพ่อจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ ผมบอกว่าจะมุ่งสู่การทำให้การรับรู้ค่อยลง แต่มีหลายกรณีที่ไม่น่ากลับมา รับรู้อะไรอีกเลยก็ได้”

“ไม่กลับมาเนี่ยหมายถึง...”

ครับ หมอโทตะพยักหน้า

“นอนหลับไปเรื่อยๆ การรับรู้ค่อยลงจนหมดลมหายใจครับ”

อายาโกะเลียริมฝีปาก สูดลมหายใจ

“ถ้าเป็นอย่างนั้น จนกว่าจะสิ้นลมใช้เวลาสักเท่าไรคะ”

“แล้วแต่คนครับ บางคนพอให้ยากล่อมประสาทแล้วรุ่งขึ้นก็เสียชีวิต แต่ส่วนใหญ่ก็หลายวันครับ”

สั้นกว่าที่คิดไว้

“นั่นหมายถึงการทำการุณยฆาต...อย่างนั้นใช่ไหมคะ”

“ไม่ใช่ครับ” หมอโทตะพูดเด็ดขาด “จุดประสงค์ของการทำการุณยฆาตคือการเร่งเวลาจบชีวิต แต่จุดประสงค์ของการใช้ยากล่อมประสาทเป็นเพียงการบรรเทาความเจ็บปวด คิดกันว่ายากล่อมประสาท ไม่ได้เป็นตัวเร่งเวลาจบชีวิต กรณีที่คนไข้จำเป็นต้องจัดการแบบนี้ นั่นก็เป็นเพราะเวลาที่เหลือน้อยอยู่แล้วนั่นเอง เพราะเหตุนี้ถึงได้อยากให้ใช้ชีวิต บั้นปลายอย่างสงบสุข เป็นความคิดแบบนี้ครับ”

“คุณหมอบอกว่าคุณพ่ออยู่ในสภาพแบบนั้น”

“คิดว่ายังมีเวลาอีกหน่อยกว่าจะถึงขั้นตอนนั้น แต่ยังไงมันต้องมาถึงแน่ ถ้าไม่เจ็บปวดมากก็ถือว่าโชคดี แต่คิดถึงกรณีที่เจ็บปวดรุนแรง ก็คิดว่าอยากจะบอกเอาไว้ก่อนครับ”

“บอกเรื่องนี้กับคุณพ่อแล้วยังคะ”

“ยังครับ เพราะเหมือนเป็นการประกาศว่าใกล้วาระสุดท้ายแล้ว

อีกทั้งยังอาจทำให้เจ้าตัวกลัวว่าจะเจ็บปวดมากกว่าตอนนี้อย่างไม่นานด้วย เพราะอย่างนี้ ตราบใดที่เจ้าตัวไม่บอกว่าเจ็บปวดรุนแรงมากจริง ๆ ก็คิดว่าจะยังไม่บอกหรือครับ แต่เรื่องนี้จึงหะเวลามันยากจริง ๆ เพราะถ้าขึ้นซักซ้ำ อาจเจ็บรุนแรงเกินเสียจนแทบคิดอะไรไม่ได้ เกิดอาการสับสนที่เรียกว่าภาวะเพ้อ พอเป็นแบบนั้นแล้วก็คงจะขอยืนยันความต้องการของเจ้าตัวได้ยากครับ” หมอโทตะพูดเรื่อย ๆ น้ำเสียงไม่เกินจริง แต่กลับฟุ้งถึงความรุนแรงของสถานการณ์หนักแน่นยิ่งขึ้น

อายาโกะถอนหายใจดัง

“เข้าใจดีแล้วค่ะ แล้วดิฉันต้องทำอย่างไรบ้างคะ”

“ก่อนอื่นขอคำยืนยัน 2 เรื่องครับ เรื่องแรก กรณีที่เจ้าตัวต้องการยากล่อมประสาท คุณจะเห็นด้วยหรือไม่”

“ดิฉันจำเป็นต้องเห็นด้วยหรือคะ”

“ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นครับ เพียงแต่อยากทราบความรู้สึกของครอบครัวเอาไว้”

“อย่างนั้นหรือคะ ครอบครัวของคุณพ่อตอนนี้ก็มีดิฉันคนเดียวสินะ สำหรับดิฉันอยากจะให้เป็นไปตามความประสงค์ของคุณพ่อค่ะ”

“ตกลงครับ ถ้าเช่นนั้นอีกเรื่อง คุณต้องการอยู่ด้วยตอนฉีดยากล่อมประสาทไหมครับ ถ้าอยากอยู่ด้วย เราก็จะพยายามหาวิธีหรือจนกว่าคุณจะมา”

“พยายามหาวิธีหรือคะ”

“เพราะเป็นขั้นตอนการพิจารณาใช้ยากล่อมประสาท จึงมีความเจ็บปวดรุนแรง ถ้าเจ้าตัวประสงค์จะใช้ยากล่อมประสาท ทางนี้ก็อยากรีบจัดการเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่กรณีที่ครอบครัวต้องการอยู่ด้วย ก็คงทำอย่างนั้นไม่ได้ เราจะพยายามทำดีที่สุดเพื่อบรรเทาความเจ็บปวดให้ลดลงจนกว่าครอบครัวจะมาถึงครับ ก็เลยขอคำยืนยันว่าจะให้ทำอย่างนั้น

ไหมครับ”

คำอธิบายของหมอโตะทำให้อายาโกะรับทราบสถานการณ์ ตัวเอง
อยู่ข้างคุณพ่อตลอด 24 ชั่วโมงไม่ได้ กลับกัน ส่วนใหญ่ไม่อยู่

จากเรื่องกึ่ง ‘ทาสีโยชิ’ มาถึงที่นี่ หากรีบก็คงมาได้ในราว 20 นาที
แต่เมื่อคิดถึงวาระหว่างนั้น พ่อต้องทนความเจ็บปวดรุนแรง ก็ไม่ใช่
เวลาสั้นๆ เลย

อายาโกะส่ายหน้าช้าๆ

“ไม่ต้องอยู่ด้วยก็ได้ค่ะ กรุณาทำให้คุณพ่อสบายเร็วๆ ด้วยค่ะ”

“ไม่ใช่ทำให้สบาย แต่เป็นการบรรเทาความเจ็บปวดนะครับ” หมอ
โตะพูด คงรู้สึกไม่สบายอารมณ์กับการเอาไปปนเปกับการทำการุณยฆาต
“ถ้าเช่นนั้น การให้ยากล่อมประสาท เราจะสอบถามความเห็นของคุณพ่อ
แล้วจึงดำเนินการตามการตัดสินใจของทางเรานะครับ”

“ฝากด้วยค่ะ นอกจากนี้ยังมีเรื่องอะไรที่ดิฉันควรต้องรู้เอาไว้อีก
ไหมคะ”

อืม หมอโตะกะพริบตา

“ขออ้ออีกครั้งนะครับว่า ถ้าให้ยากล่อมประสาทแล้ว โอกาส
จะไม่กลับมามีสติอีกเลยสูงมาก ขอให้คิดว่าอาจไม่มีโอกาสได้คุยกับ
คุณพ่อได้อีก เพราะฉะนั้นถ้าจะพูดลากันก็ต้องทำก่อนหน้านั้นครับ”

อ๊ะ อายาโกะหลุดอุทาน “เป็นอย่างนั้นสินะคะ...”

“หากมีเรื่องอยากคุยกับคุณพ่อ หรือมีใครอยากให้คุณพ่อพบ ก็ขอ
ให้รีบด้วยครับ” หมอโตะะโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย มองหน้าอายาโกะ
ค่ะ เสียงตอบนั้นแหบแห้ง ในปากแห้งผาก

หลังจากออกจากห้องประชุมเล็กและอำลาหมอโตะ อายาโกะมุ่งหน้า
ไปห้องคนไข้ที่พ่ออยู่ ขณะเดินไปตามโถงทางเดิน อายาโกะตรึงตรอง
คำพูดของหมอโตะ เป็นเนื้อหาที่เพียงพอจะทำให้รู้สึกถึงความจริงว่า

ใกล้ถึงเวลาลาจากเข้ามาทุกที

ไม่นานก็ถึงห้องคนไข้ที่พ่ออยู่ อายาโกะเงยหูฟังขณะเข้าใกล้ประตูเลื่อน แต่ไม่ได้ยินเสียงใดๆ รู้สึกโล่งอก เพราะตอนมาครั้งก่อนได้ยินเสียงครวญครางอย่างรุนแรงแล้วรู้สึกแย่

เคาะประตูแล้วจึงเปิดบานประตูเลื่อน

ในห้องมีเตียง มาซาสึกุผู้เป็นพ่อนอนอยู่บนนั้น คิดว่าหลับอยู่ แต่ดวงตาเลื่อนลอยไร้จุดหมายเหม่อลอย

ใบหน้าของมาซาสึกุขยับราวตุ๊กตาไหลลงมาทางอายาโกะช้าๆ เผยปากเหมือนพูดอะไรบางอย่าง

อายาโกะบ่นยึม เดินเข้าหา “อาการเป็นยังไงบ้าง”

มาซาสึกุขยับปาก อายาโกะเอาน้ำเข้าใกล้

เมื่อได้ยินอย่างนั้น “เมื่อยขา”

“ให้พยาบาลมาไหม”

อายาโกะถาม แต่มาซาสึกุทำหน้าที่เบี่ยงหน้าเล็กน้อย สมัยยังแข็งแรงมีรูปร่างกำยำ รอบคอกี่ใหญ่ แต่ตอนนี้ซบผอมราวกับเป็นคนละคน สีหน้าไม่ค่อยดีเพราะการทำงานของตับเสื่อมถอย ภาพพ่อซึ่งห่มห่อด้วยผืนหนังสีน้ำตาลแห้ง ทำให้นึกถึงต้นไม้ที่เหี่ยวเฉา

พ่อพบมะเร็งปอดเมื่อครั้งปีก่อน มันได้ลุกลามไปมากเสียจนหมอบอกว่าการผ่าตัดหรือเคมีบำบัดก็ไม่มีความหมายแล้ว เพราะมีอาการไอแปลกๆ รู้สึกติดใจมานาน แต่คิดไม่ถึงว่าจะแยขนาดนั้นแน่นอนว่าเจ้าตัวหรือแม่แต่อายาโกะก็ฟังแล้วยังตกใจ

แต่หลักฐานว่าไม่ใช่การวินิจฉัยผิดก็คือ ร่างกายของมาซาสึกุหลังจากนั้นก็เริ่มมีอาการต่างๆ ท้วมท้วม ทุกครั้งที่รับการตรวจ ก็พบว่าลามไปยังที่ใหม่อีก

พ่อย้ายเข้าสู่แผนกดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายเมื่อสัปดาห์ก่อน

พร้อมกันนั้นหมอเจ้าของไข้ก็เปลี่ยนมาเป็นหมอโตะ หมอโตะเดิมเป็นหมอศัลยกรรม แต่ปัจจุบันทำงานดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายเป็นหลัก

มาซาสึกุพูดอะไรอีก อายาโกะเอียงหูเข้าใกล้ปากเขา ได้ยินว่ากลับได้แล้ว แม้อยู่ในสภาพเช่นนี้ แต่เหมือนสมองยังทำงานได้ดี คงเป็นห่วงว่าผู้จัดการหญิงแห่งโรงแรมเรียวกังเก่าแก่ไม่ควรละทิ้งที่ทำงาน

คุณพ่อ อายาโกะเรียกเสียงดัง “ไม่ต้องกลับบ้านก็ได้จริงๆ เหรอ”

มาซาสึกุไม่ตอบ เอาแต่ขมวดคิ้วเหมือนจะบอกว่าอย่าพูดเรื่องนั้น

ก่อนย้ายเข้าแผนกดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย ทางโรงพยาบาลเสนอให้ดูแลผู้ป่วยที่บ้าน อายาโกะก็คิดว่าอยากทำเช่นนั้น แต่มาซาสึกุปฏิเสธอย่างตื้อดิ่ง ด้วยเหตุผลว่าถ้าไม่มีปุ่มเรียกนางพยาบาลอยู่ข้างตัวแล้วนอนหลับอย่างสบายใจไม่ได้ แต่นั่นคงไม่ใช่ใจจริง เพราะเขาไม่อยากให้คนในครอบครัว นั่นก็คือ อายาโกะ ลูกสาวคนเดียวต้องเดือดร้อน เพราะเขารู้ดีกว่าใครถึงความลำบากของการดูแลผู้ป่วยหนักที่บ้าน

ตอนอายาโกะ 6 ขวบ มาซามิ แม่ของหล่อนประสบอุบัติเหตุรถยนต์ จนสมองกระทบกระเทือน ถึงจะไม่เสียชีวิต แต่มีผลข้างเคียงร้ายแรง ร่างกายอ่อนล้าลงยับยั้งไม่ได้ ความทรงจำ ความสามารถในการรับรู้ และความสามารถทางภาษาเสื่อมถอยอย่างมาก โดยเฉพาะที่รุนแรงเป็นพิเศษคือความทรงจำ ไม่รู้แม้กระทั่งว่าตัวเองเป็นใคร อายาโกะยังไม่ลืมความตกตะลึงเมื่อพบมาซามิที่โรงพยาบาล คิดว่าแม่ไม่ใช่แม่ แม่แต่ใบหน้านั้นก็ยิ่งเปลี่ยนไป

ช่วงนั้นตากับยายยังแข็งแรง บริหารเรียวกังอย่างกระฉับกระเฉง มาซามิเป็นลูกสาวคนเดียวของพวกเขา หล่อนจะได้เป็นทายาทสืบทอดในอนาคต มาซาสึกุเป็นลูกเขยที่รับเป็นบุตรบุญธรรม ตอนนั้นได้ไปฝึกงานที่โตเกียวคนเดียว เพื่อจะได้กลับมาเป็นหัวหน้าพ่อครัว

แผนการเหล่านั้นทั้งหมดต้องพังครืนเพราะอุบัติเหตุ มาซาสึกุ

ลาออกจากงานกลับเมืองคานาซาว่า มาทำงานในครัวของเรียวกังเร็วกว่ากำหนดเดิม แต่หน้าที่ของเขาไม่ใช่เพียงแค่นั้น ยังมีงานสำคัญคือการดูแลมาซามิ ตาและยายก็ร่วมมือด้วย แต่ตัวหลักก็ยังเป็นมาซาสึกุ ดังนั้นห้องดูแลมาซามิ จึงถูกสร้างขึ้นใหม่ที่สถานที่ใกล้กับครัว

หาของให้กิน ช่วยเรื่องการขับถ่าย และอาบน้ำล้างตัว เรื่องเหล่านี้มาซาสึกุทำมันอย่างเสียบๆ ทุกวัน ไม่เคยบ่นหรือแสดงความอึดอัดขัดข้องให้อายาโกะได้ยิน อีกทั้งยังดูแลลูกสาวเป็นอย่างดี ตั้งแต่เข้าชั้นประถมจนจบมัธยมต้น อายาโกะมีข่าวกล่่องของพ่อไปตลอด

การดูแลมาซามิต่อเนื่อง 10 กว่าปี สุดท้ายการตอบสนองเริ่มที่ลดลง ไม่กินอาหาร อายาโกะซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมปลายแล้วดูบ๊วได้แก้มตอบของแม่ผู้หมดลมรากับหลับไหล แต่ก็ต้องยอมรับว่ารู้สึกโล่งอก คิดว่าทุกคนจะได้สบายเสียที

เมื่อส่งมาซามิไปปรโลกเรียบร้อย คงด้วยความหมดหวัง หรือว่าหมดสิ่งตั้งเครียดอีก หลังจากนั้นไม่กี่ปี ตากับยายก็เสียชีวิตตามติดกันไป ในช่วงนั้นมาซาสึกุได้รับช่วงโรงแรมและภัตตาคารแบบเรียวกัง ‘ทาสึโยชิ’ อย่างเต็มตัว

จากนั้นผ่านไปอีกราว 20 ปี ตอนนี้อายาโกะรับหน้าที่ผู้จัดการหญิง เพราะงานที่ยุ่งเหยิงทำให้พลาดที่จะได้แต่งงาน หล่อนเคยหวังว่าตอนอายุ 40 จะได้รับคำอวยพรจากสามีและลูกๆ แต่นึกไม่ถึงว่าจะต้องเป็นโสดจนถึงช่วงอายุนี้นี้

รู้ตัวอีกทีมาซาสึกุหลับตาไปแล้ว การยังนอนหลับได้แสดงว่าตอนนี้คงไม่เจ็บปวด หากเป็นเช่นนั้นก็ควรปล่อยให้หลับดีกว่า อายาโกะจัดผ่านววม เดินออกจากห้องพักคนไข้โดยระวังไม่ให้เกิดเสียง

ออกจากโรงพยาบาล ขณะกำลังไปที่จุดแท็กซี่ สมาร์ทโฟนก็ดังขึ้นจากวากิซากะ

คะ อายาโกะพูด “มีอะไรหรือครับ” วากิซากะถามขึ้นทันที
 “อ้อ เปล่า ก็ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนหรอกนะคะ เป็นเรื่องของคุณพ่อคะ”
 “ก็คิดอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน แล้วอาการตอนนี้เป็นยังไงบ้าง”
 “วันนี้อาการยังสงบดีอยู่คะ แต่หมอบอกว่าใกล้จะถึงขั้นตอนต่อไปแล้ว”

อายาโกะอธิบายสั้นๆ ถึงเรื่องที่ได้ฟังมาจากหมอโตะ
 วากิซากะเป็นทนายความที่ทำงานกันมาตั้งแต่รุ่นตายาย อายุ
 รุนราวคราวเดียวกับมาซาฮิโกะ จึงสนิทสนมกัน ในอดีตเคยไปเล่นกอล์ฟ
 ด้วยกัน

ก่อนหน้านี้ วากิซากะเคยบอกอายาโกะว่า “มีเรื่องอยากจะบอก
 ระหว่างที่คุณมาซาฮิโกะยังมีสติอยู่ ถ้าใกล้ถึงระยะสุดท้ายเมื่อไหร่ให้แจ้งด้วย”
 ดังนั้นจึงได้โทรศัพท์ไปที่สำนักงานจากในแท็กซี่เมื่อครู่

“ถ้าอย่างนั้น อาจถึงเวลาที่จะต้องพูดแล้ว อายาโกะจัง มาที่
 สำนักงานฉันตอนนี้ได้ไหม”

“ได้คะ เรื่องเรียวกังได้ฝากรองผู้จัดการไว้แล้ว”

“งั้น ฉันจะเตรียมรอไว้”

งั้นอีกสักครู่ อายาโกะว่าแล้วก็วางสาย

ขึ้นแท็กซี่มุ่งหน้าสู่สำนักงานทนายความวากิซากะที่ตำบล
 โอเทะมาชิ เมืองคานาซาว่า อายาโกะหลุดถอนหายใจที่เบาะหลัง หลังจาก
 หมอก็ติดต่อด้วยทนายความ คงได้ฟังเรื่องสำคัญติดๆ กัน วากิซากะบอกว่า
 จะเตรียมรอไว้ เตรียมอะไรกันนะ

ไม่นานก็ถึงหน้าอาคารสีแดงเลือดหมู 5 ชั้น สำนักงานอยู่ชั้น 2
 อายาโกะไม่ใช่ลิฟต์ แต่เดินขึ้นบันไดด้านข้าง

เมื่อบอกชื่อกับสาวประชาสัมพันธ์ ก็ได้รับเชิญเข้าไปทันที
 เดินผ่านห้องประชุมเล็กหลายห้องสองฟากโถงทางเดิน ด้านในสุดเป็น

ประตูที่บรรยากาศต่างจากบานอื่น พอสาวประสาสัมพันธ์เคาะประตู ก็ได้ยินเสียงวากิซากะตอบว่าเชิญ

“คุณโยชิฮาระมาคะ”

“ให้เข้ามาได้”

สาวประสาสัมพันธ์เชื้อเชิญ อายาโกะจึงเปิดประตูแล้วเข้าข้างใน วากิซากะผู้นั่งอยู่ที่โต๊ะไม้สีดำอันสง่างาม กำลังลุกจากเก้าอี้

“ขอโทษที่ทำให้ต้องอดสู่นะ” วากิซากะพูดแล้วจึงเดินถือแฟ้มใหญ่ไปทางซุด้รับแขก โต๊ะและโซฟาที่เรียงอยู่มองปราดเดียวก็รู้ว่า เป็นของชั้นดี

วากิซากะนั่งลงบนโซฟา และเชิญให้อายาโกะนั่งด้วย หล่อนพูดว่า ขอโทษค่ะแล้วนั่งลง

“เรื่องคุณพ่อ ลำบากเลยนะ”

“ค่ะ แต่ก็ทำใจไว้แล้ว”

“อายุมากกว่าฉันปีหนึ่งก็ 77 แล้วสิ” อึม วากิซากะทำหน้าบูด “ยังเร็วไปนะ อยากให้คุณมาซาสึกุอยู่นานกว่านี้ ไม่มีคนดื่มด้วย เล่นกอล์ฟด้วย ฉันก็เหงาเลย”

“อาจารย์ดีกับพวกเรามากจริงๆ คิดว่าคุณพ่อต้องรู้สึกขอบคุณอาจารย์ กรุณาไปให้คุณพ่อได้เห็นหน้าสักครั้งนะคะ คุณพ่อต้องดีใจแน่”

“ก็ตั้งใจอยู่แล้ว ยิ่งไม่ค่อยมีเวลาอีกแล้วด้วย” วากิซากะหน้าซึ่งขังค่ะ อายาโกะจึงงอหน้าอีกฝ่ายอย่างจริงจังเช่นกัน

เพราะอย่างนั้น วากิซากะประสานมือตรงหน้าอก

“เรื่องที่ยากจะบอกไว้ไม่ใช่เรื่องอะไรอื่น แต่เกี่ยวกับพินัยกรรม”

“พินัยกรรมหรือคะ” อายาโกะขมวดคิ้วอย่างลึมดัว “คุณพ่อมีทำไว้ด้วยหรือคะ”

“ทำ แน่แน่นอนอย่างเป็นทางการด้วย” วากิซากะเปิดแฟ้มซึ่งวาง

อยู่ด้านข้าง ดึงของใบใหญ่ออกจากข้างในวางลงตรงหน้าอายาโกะ
ของผืนกอดี ด้านหน้าเขียนด้วยพู่กันว่าพินัยกรรม เป็นลายมือของ
มาซาสึกุอย่างชัดเจน

สิ่งที่วากิซากะบอกว่าจะเตรียมไว้คงหมายถึงสิ่งนี้

“ตอนตรวจเจอมะเร็งแล้วรู้ชัดเจนว่าอาการหนักมากแล้ว
คุณมาซาสึกุมาปรึกษาฉันว่าอยากทำพินัยกรรม เพราะเห็นว่าอยากจะทำ
สิ่งที่แน่นอนเพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาทีหลัง ฉันจึงเสนอให้ไปทำที่สำนักงาน
รับรอง ซึ่งจะมีเจ้าหน้าที่รับรองจัดทำให้ ได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการ
ตามกฎหมายด้วย พินัยกรรมนี้ผ่านการจัดทำอย่างนั้นมา”

“อย่างนั้นหรือคะ ไม่ทราบมาก่อนเลย”

“พอหมอบอกใกล้วาระสุดท้าย คงช็อกมากแน่ พอหายช็อกคราวนี้
ก็คงคิดถึงคนที่ยังอยู่ คุณพ่อของเธอเป็นคนที่มีความเป็นลูกผู้ชายแบบนั้น”

อายาโกะสะกดกลืนน้ำตาที่ซึม ขณะพยักหน้า แล้วมองซองบนโต๊ะ
อีกครั้ง “เรื่องสำคัญที่ว่าคือเรื่องนี้ล่ะคะ”

เปล่า วากิซากะพูด “ที่จะพูดคือต่อจากนี้ต่างหาก เรื่องที่อยากบอก
ให้ทราบเป็นเรื่องเกี่ยวกับเนื้อหาของพินัยกรรม”

เอ๊ะ อายาโกะมองหน้าทนายความผู้สูงวัย “เนื้อหาหรือคะ”

“ความจริงแล้วฉันรู้เนื้อหาของพินัยกรรม”

อายาโกะตาโต “อย่างนั้นหรือคะ”

“อย่างที่บอกไปเมื่อกี้ พินัยกรรมนี้จัดทำโดยสำนักงานรับรอง
ในตอนนั้น นอกจากเจ้าตัวแล้วยังต้องมีพยานอีก 2 คน คนที่ทำหน้าที่
พยานตอนจัดทำคือฉันกับทนายผู้รับรองเอกสารที่ฉันรู้จัก เพราะต้องอยู่
ด้วยในทีนั้น ก็เป็นธรรมดาที่จะได้ฟังเนื้อหาแน่นอน จะเอาไปพูดให้ใคร
ฟังไม่ได้”

อายาโกะจ้องพินัยกรรมบนโต๊ะกับใบหน้าอันอบอุ่นของวากิซากะ

สลับกััน เดาไม่ถูกว่าเขาจะพุดนำไปทางไหน

พินัยกรรมนี้ วากิซากะว่าแล้วก็หีบซองขึ้น “ตั้งแต่วันนี้อยากให้เธอเป็นคนเก็บ”

“ดิฉันหรือคะ ทำไมคะ”

“เพราะคิดว่าอยากให้เธอไปทำยังงัยกับมันก็ได้ตามใจชอบ จะเก็บไว้อย่างดีที่ไหนจนกว่าคุณมาซาสึกุจะเสียชีวิต แล้วค่อยเปิดอ่านเมื่อวันนั้นมาถึงก็ได้ หรือว่า” วากิซากะพุดแล้วเว้นจังหวะ มองตาอายาโกะ แล้วจึงพุดต่อ “ถ้าคิดว่าจะรับทราบความรู้สึกรักของคุณพ่อไว้ก่อนท่านเสียชีวิต แล้วทำให้ท่านเท่าที่จะทำได้ตั้งแต่ตอนนี้ ก็ควรรับรู้เนื้อหาแต่เนิ่นๆ ก็เป็นอีกวิธีหนึ่ง”

“จะอ่านพินัยกรรมก่อนคุณพ่อเสียได้หรือคะ เคยได้ยินว่าทำอย่างนั้นไม่ได้”

“กรณีที่เป็นพินัยกรรมที่เจ้าตัวเขียนเองก็ไม่ได้ ถึงเสียแล้วก็ยังต้องเอาไปยื่นให้ศาลก่อนแล้วถึงจะเปิดซองได้ เพื่อป้องกันการสับเปลี่ยนเนื้อหา แต่กรณีพินัยกรรมที่จัดทำที่สำนักงานรับรองไม่มีข้อห้ามแบบนั้น เพราะนี่เป็นแค่สำเนา ตัวจริงเก็บรักษาไว้ที่สำนักงานรับรอง นั่นแปลว่าไม่มีความกังวลว่าจะมีการดัดแปลงเนื้อหา”

อย่างนี้เอง อายาโกะเข้าใจ

อ้าว วากิซากะยื่นซองให้ อายาโกะรับพลางมองตัวอักษรที่เขียนว่าพินัยกรรม

คิดถึงความหมายของคำพุดของวากิซากะ เขาบอกเรื่องการรับรู้ความรู้สึกของคุณพ่อก่อนเสียชีวิต นั่นหมายความว่าอย่างไรกัน เขาทราบเนื้อหาของพินัยกรรม

“อาจารย์คะ” อายาโกะมองตาของทนายความผู้สูงวัย “อาจารย์คิดว่าดิฉันควรอ่านก่อนคุณพ่อจะเสียใช่ไหมคะ มีเรื่องอย่างนั้นเขียนอยู่

ไว้กับอายาโกะ

เอาคมกรรไกรสัมผัสกับขอบซอง แล้วตัดอย่างระมัดระวัง

ข้างในมีซองขนาดย่อมลงไปหน่อย ประทับตราสำนักงานรับรอง
ใต้นั้นมีตรายางประทับว่าสำเนา แต่ซองนี้ไม่ได้ปิดผนึก สิ่งที่อยู่ออกมาจาก
ในซองเป็นเอกสารหลายแผ่นเย็บติดกัน หน้าปกเขียนอย่างหนักแน่นว่า
เอกสารพินัยกรรมอย่างเป็นทางการ

“ดูยิ่งใหญ่ยังไงไม่รู้ล่ะคะ”

“เขาก็ก๊เก็บค่าธรรมเนียมพอสมควร จะทำให้ดูไม่สมราคาได้ยังไง”

วาทึกะพูดล้อเลียน อาจเพราะสังเกตเห็นว่าอายาโกะกำลังตื่นเต้น

อายาโกะสุดลมหายใจลึกอีกครั้ง ก่อนพลิกหน้าปกดูข้างใน

ตัวอักษรที่พิมพ์ไว้เรียงรายขึ้นต้นด้วยเนื้อหาที่ว่า ‘ข้าพเจ้า
ได้รับมอบอำนาจจากนายโยชิฮาระ มาซาสึกุ ผู้ทำพินัยกรรม ให้จัดทำ
เอกสารรับรองนี้โดยเขียนเนื้อหาพินัยกรรมดังต่อไปนี้จากปากคำของผู้ทำ
พินัยกรรม โดยมีวาทึกะ อากิโอะ และยามาโมโตะ อิชิโรเป็นพยาน’
ด้านล่างต่อจากคำว่า ‘เนื้อหาพินัยกรรม’ ก็จะเป็นเนื้อหาของพินัยกรรม
จริงๆ

ก่อนอื่นได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับการรับมรดก คิดว่าอาจมีการระบุชื่อ
บุคคลที่คาดไม่ถึงเป็นผู้รับมรดก แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น เนื้อหาว่า ‘สินทรัพย์
ต่อไปนี้มอบให้โยชิฮาระ อายาโกะ บุตรสาวคนโตของผู้ทำพินัยกรรมเป็น
ผู้รับมรดก’ และด้านล่างนั้นเป็นอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ซึ่งรวม
ถึงเงินฝาก ซึ่งเท่าที่อายาโกะทราบนั้นเป็นทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่มาจาก
มือยังไม่ผิดแน่

จากนั้นจึงเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการบริหารงาน ‘ทาสีโยชิ’ เป็นหลัก
มีประโยคที่ว่า ‘ต้องไม่ทำให้ชื่อเสียงของทาสีโยชิเสียหาย โดยเฉพาะต้อง
ไม่ขาดพ่อครัวผู้มีฝีมือเก่งพอ พยายามพัฒนาเพื่อไม่ให้รสชาติของอาหาร

ตกอยู่เสมอ’ แสดงให้เห็นถึงศักดิ์ศรีของมาซาสึกุผู้ดูแลจัดการงานในครัว
ในฐานะหัวหน้าพ่อครัวมานานปี

ขณะกำลังคิดว่าไม่ได้เขียนอะไรที่ผิดแปลก แต่ประโยคหนึ่งที่บันทึก
อยู่ในหน้าสุดท้าย ทำให้อายาโกะต้องหายใจเอือก เพราะเป็นเนื้อหาซึ่งคาด
ไม่ถึงอย่างยิ่ง ถึงขนาดคิดว่าอ่านผิดไปหรือเปล่าในปริบทแรก แต่ไม่ว่าจะ
อ่านกี่ครั้ง ประโยคนั้นก็มีความหมายได้แค่หนึ่งเดียว

อายาโกะเงยหน้าขึ้น สบตากับวากิซากะ

“อาจารย์อยากให้ฉันอ่านตรงนี้ใช่ไหมคะ”

ก็ วากิซากะเปิดปาก “บอกหลายหนแล้วว่าคำถามนั้นฉันตอบ
ไม่ได้”

อายาโกะสูดลมหายใจซ้ำๆ หลุบตามองพินัยกรรมอีกครั้ง

มัตสึมิยะ ชูเฮ

นี่คือใครกัน?

2

ทันทีที่ก้าวย่างเข้าไปในร้านนั้น พื้นไม้กระดานสีน้ำตาลไหม้ชวน
ให้นึกถึงห้องเรียนเก่าๆ ของโรงเรียนประถม สมัยเด็กเคยเอาโต๊ะเรียนไป
ไว้ที่มุมห้อง ใช้ชอล์กเขียนวงสนามที่พื้น แล้วเล่นซุ้มกับเพื่อน เพียงแต่
ไม่แน่ใจว่าสีพื้นของห้องเรียนนั้นดูดีเช่นนี้หรือไม่

หน้าต่างที่มองจากด้านนอกเหมือนเครื่องหมายบวก 3 บานปิดอยู่
รูดผ้าม่านลายสก๊อตปิดไว้ มีโต๊ะกับเก้าอี้สำหรับ 4 คนวางตรงตำแหน่ง

หน้าต่างนั้น ทุกตัวเป็นสีน้ำตาลไหม้เหมือนสีพื้น มีขาตั้งเมนูทำจากไม้วางอยู่บนโต๊ะ

“บรรยากาศเงียบสงบดีจัง” มัตสึมียะ ชูเฮพูดขณะมองเคาน์เตอร์ มีกระดานดำเขียนว่า ‘เค้กแนะนำวันนี้’ อยู่บนนั้น

“เห็นว่าครบรอบ 10 ปีเมื่อปีที่แล้ว” ฮาเซเบะ นักสืบหนุ่มพูดข้าง มัตสึมียะ “เหมือนบรรยากาศร้าน รวมถึงการตกแต่งภายในไม่ได้เปลี่ยนแปลงตั้งแต่ตอนเปิดร้าน”

“ลูกค้าละเป็นยังไง”

“เท่าที่ฟังจากคนแถวนี้เมื่อครู่ ก็เหมือนมีลูกค้าเข้าพอสสมควร เห็นว่าลูกค้าส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น”

มัตสึมียะสูดลมหายใจ ในพื้นที่ซึ่งล้อมรอบด้วยกำแพงปูน เหมือนมีกลิ่นหอมหวานแทรกซึมอยู่

ก้าวเข้าไปอีกก้าว แล้วมองพื้นอีกครั้ง ไม่เหลือร่องรอยการทำงานของ กลุ่มพิสูจน์หลักฐานแล้ว

มัตสึมียะหยิบอุปกรณ์ที่ได้รับจากกองบัญชาการตำรวจโตเกียว แสดงภาพซึ่งได้รับการแจกจ่าย เป็นภาพถ่ายผู้หญิงนอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้น

ผู้หญิงคนนั้นใส่กางเกงสีขาวยาวและเสื้อนิตติ้งตัวบางสีน้ำเงิน แผ่นหลังมีคราบสีดำเข้มแผ่ขยาย มีมีดปักอยู่ และเลือดออกเป็นจำนวนมาก

ตอนได้รับแจ้งว่ามีผู้หญิงถูกฆ่าตายที่ร้านคาเฟ่ที่จิยูงะโอกะ เขตเมงุโระ เป็นเวลาราว 11 นาฬิกาวันนี้ ตำรวจจากป้อมใกล้เคียงรีบมาที่เกิดเหตุเพื่อตรวจสอบว่าเป็นการแจ้งความจริงหรือไม่ และพยายามรักษา สภาพที่เกิดเหตุไว้ ผู้แจ้งเหตุก็ให้อออยู่ที่ป้อมตำรวจ

ไม่นานเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพก็มาถึง ประเมินว่าเสียชีวิตแล้ว

ไม่ต่ำกว่า 12 ชั่วโมง ลักษณะว่ามีดจะปักถึงหัวใจ คาดว่าแทบจะตาย
คาที่ นอนนั้นไม่พบบาดแผลที่ชัดเจนอื่นอีก แต่ก็ชัดเจนว่าเป็นคดีฆาตกรรม

เหล่าผู้บังคับบัญชาของสำนักงานนักสืบกองบัญชาการตำรวจ
โตเกียวตัดสินใจรวดเร็ว เปิดกองสืบสวนพิเศษที่สถานีตำรวจต้นสังกัด
หน่วยที่พวกมัดสึมิยะสังกัดจึงถูกระดมมาช่วยงานกองสืบสวนที่ 1
ในครั้งนี้อย่าง

หลังพบศพราว 4 ชั่วโมง มีการเปิดประชุมการสืบสวนครั้งที่ 1
เมื่อมีการอธิบายสังเขปของคดีแล้ว จึงมีการแบ่งความรับผิดชอบให้
เจ้าหน้าที่สืบสวน มัดสึมิยะได้รับงานสืบหาความสัมพันธ์ของผู้เสียหาย
กับคนอื่นๆ เป็นหลัก

ได้รับคำสั่งแล้ว มัดสึมิยะคิดว่าโชคดี

จากรายงานของคนที่ยกสอบสวนเบื้องต้น เหมือนจะไม่มีร่องรอย
การต่อสู้ ภายในร้านมีเก้าอี้ระเกะระกะเพียงเล็กน้อย อีกทั้งกล่องเซฟหิ้ว
ก็ปลอดภัย แสดงว่ามีความเป็นไปได้น้อยที่จะเป็นการกระทำเพื่อหวัง
ชิงทรัพย์ เสื้อผ้าผู้เสียหายไม่ได้ยุ่งเหยิง ดังนั้นจึงไม่มีจุดประสงค์จะข่มขืน
มีโอกาสสูงที่จะลงมือหลังปิดร้านแล้ว ไม่คิดว่าผู้เสียหายจะเชื่อเชิญ
คนไม่รู้จักเข้าร้าน

ความขุ่นเคือง ปัญหาเรื่องการเงิน ความเหงาหงว แรงจูงใจคิดได้
มากมาย แต่มองว่าน่าจะเป็นการกระทำของคนรู้จัก นั่นเป็นการคาด
คะเนของมัดสึมิยะ เมื่อเป็นเช่นนั้นการสืบหาความสัมพันธ์กับคนอื่น
ซึ่งพวกตัวเองรับผิดชอบมีโอกาสจะสาวไปถึงตัวคนร้ายได้มากที่สุด นี่คือ
เหตุผลที่คิดว่าโชคดี

มัดสึมิยะได้จับคู่กับฮาเซเบะผู้เป็นตำรวจสังกัดกองนักสืบ ประจำ
สถานีตำรวจท้องที่ อายุเพิ่งจะ 20 เศษ ตัวผอมมือเท้ายาว น่าจะมีความ
คล่องแคล่ว ในใจมัดสึมิยะรู้สึกโล่งอกที่ไม่ต้องจับคู่กับตำรวจเก่าหัวแข็ง

หลังหักทากันเสร็จทั้งสองก็ออกจากกองสืบทอด เพื่อไปฟังเรื่องราวจากผู้เกี่ยวข้อง แต่คิดวก่อนหน้านั้นอยากจะเห็นที่เกิดเหตุ จึงได้มาที่นี้
มัดสึมิยะเก็บอุปกรณ์ใส่กระเป๋า พนมมือให้กับพื้นที่ซึ่งศพเคยนอนอยู่
รำพึงในใจว่าจะจับคนร้ายให้ได้

ชื่อของผู้เสียหายคือ ฮานาซึกะ ยาโยอิ อายุ 51 ปี เป็นเจ้าของคาเฟ่แห่งนี้ ชื่อร้านคือ ‘ยาโยอิชายะ’ เห็นว่าตั้งชื่อตามชื่อตัวเอง หล่อนเคยแต่งงานมาก่อน แต่ตอนนี้หย่าแล้วอาศัยอยู่คนเดียว ไม่มีลูก ภูมิลำเนาอยู่เมืองอุสึโนมิยะ จังหวัดโทชิกิ ที่นั่นยังมีพ่อแม่อาศัยอยู่ พ่อแม่วัยชราได้รับแจ้งจากตำรวจแล้ว กำลังเดินทางมาที่นี้

สิ่งที่รู้เกี่ยวกับผู้เสียหายในตอนนี้มีประมาณนี้ ความสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยละเอียด น่าจะเป็นสิ่งที่พวกมัดสึมิยะต้องทำให้ชัดเจนต่อจากนี้
“จั้นไปกันเถอะ”

ครับ ฟังคำตอบของฮาเซเบะแล้วกำลังจะหันหลังกลับ มัดสึมิยะมองไปบนกระดานดำที่เคาน์เตอร์อีกครั้ง ใต้คำว่า ‘เค็กแนะนำวันนี้’ ไม่ได้เขียนอะไรไว้

หากไม่เกิดคดี วันนี้เค็กแนะนำจะเป็นอะไรนะ มัดสึมิยะจู่ๆ ก็คิดเช่นนั้น

คนที่เขากำลังจะไปถามเรื่องราว เป็นบุคคลซึ่งข้องเกี่ยวกับผู้เสียหายเป็นคนสุดท้าย นั่นก็คือผู้แจ้งเหตุและผู้พบศพนั่นเอง

บ้านที่เป็นจุดหมาย เดินทางรถไฟสายโตคิวโออิมาชิ สถานีคุงุมนุตสึราว 10 นาที ในเขตที่พักอาศัยซึ่งจัดเขตแบ่งพื้นที่อย่างดี แถบนี้เป็นย่านบ้านเดี่ยวเรียงรายที่ดูมีรสนิยม บ้านหลังนี้มีม่านปิดด้วยกระเบื้องสีเทา ดูดีไม่แพ้บ้านในละแวกเดียวกัน พุ่มไม้ในสวนก็ได้รับการดูแลอย่างดี มีรถจอดอยู่ 2 คันในโรงรถ

มัดสึมิยะดูตัวอักษรที่ป้ายสลักว่า ‘โทมิตะ’ แล้วจึงกดปุ่ม

อินเทอร์เน็ตคอม ไม่นานก็มีเสียงตอบของผู้หญิงว่า ค่ะ

“เมื่อสักครู่ผมโทรศัพท์มา ซ้อมัตสึมิยะครับ”

“เชิญเข้ามาเลยค่ะ”

ได้ยินเสียงปลดล็อกประตูรั้วดังกึก

มัตสึมิยะผลักประตูรั้ว ย่างก้าวเข้าสู่เขตบ้าน ฮาเซเบะตามมาข้างหลังและปิดประตูรั้ว

จังหวะที่ทั้งสองมาถึงประตูหน้า ประตูก็เปิดออก ผู้หญิงร่างเล็กสวมคาร์ดิแกนปรากฏตัว อายุราว 40 กว่า

“คุณโทมิตะ จุนโกะใช่ไหมครับ” มัตสึมิยะถาม

“ใช่ค่ะ”

มัตสึมิยะค้อมศีรษะ “ขอโทษที่ต้องรบกวนหลายครั้งครับ”

ไม่เป็นไร โทมิตะ จุนโกะตอบ แต่ในใจคงไม่สงบ จนถึงไม่กี่ชั่วโมงที่แล้ว หล่อนน่าจะถูกนักสืบของสถานีตำรวจจุกเร้าด้วยคำถามมาแล้ว

พวกเขาถูกเชื้อเชิญให้ไปที่ห้องนั่งเล่นซึ่งมองเห็นสวน โต๊ะกลางเป็นหินอ่อนล้อมรอบด้วยโซฟาสามที่นั่งและสองที่นั่งเป็นรูปตัวแอล มัตสึมิยะและฮาเซเบะนั่งเรียงกันบนโซฟาสามที่นั่ง

“สงบสติอารมณ์ได้บ้างหรือยังครับ” มัตสึมิยะถาม

“พอไหวค่ะ... แต่เหมือนในหัวยังเหม่อๆ ไม่อยากเชื่อว่ามันเป็นความจริง” โทมิตะ จุนโกะเอามือแตะขมับ หน้าซีด

“เห็นว่าคุณโทมิตะไปที่ร้านนั้น ‘ยาโยอิซายะ’ บ่อยๆ”

“ค่ะ อาทิตยัลดะหนสองหน ก็คิดว่าบ่อยนะคะ”

“ไปคนเดียวทุกครั้งหรือครับ”

“เปล่าค่ะ ส่วนใหญ่จะไปกับเพื่อนๆ”

“เพื่อนนี้หมายถึง”

“พวกคุณแม่ที่สนิทสนมกันตั้งแต่สมัยลูกชายอยู่ชั้นประถมค่ะ”

ที่เรียกกันว่าเพื่อนกลุ่มแม่ๆ

“คนอื่นก็ไปใช้บริการกันบ่อยเหมือนกันหรือครับ”

“คิดว่าไชนะคะ เค้กร้านนั้นอร่อยด้วย”

มัดสีมียะกระแอม แล้วยิ้มให้โทมิตะ จุนโกะ

“ขอชื่อและวิธีติดต่อของคนเหล่านั้นด้วยก็จะดีครับ”

“อ๊ะ ทุกคนเลยหรือคะ” โทมิตะ จุนโกะทำหน้าสับสน

“เพื่อให้โชคดีได้เร็วๆ ก็อยากถามเรื่องราวจากคนอื่นๆ ให้ได้มากที่สุด แน่นอนจะคำนึงถึงว่าจะไม่ทำให้ทุกคนต้องเดือดร้อนครับ”

เมื่อเห็นโทมิตะ จุนโกะมีสีหน้าลังเล มัดสีมียะเอาสองมือวางบนเข่า
ก้มศีรษะลงพูดว่า ขออภัยละครับ ฮาเซเบะก็ทำตาม

โทมิตะ จุนโกะถอนหายใจดังเฮ้อ “ตกลงค่ะ แต่ต้องระมัดระวัง
หน่อยนะคะ”

“จะระวังเป็นพิเศษ ขอขอบคุณครับ” เสียงหนักแน่น

เพื่อนกลุ่มแม่ๆ ของโทมิตะ จุนโกะมี 4 คน หลังจดชื่อและวิธีติดต่อ
ของพวกเขาแล้ว “วันนี้มันดเจอกันหรือเปล่าครับ” มัดสีมียะถาม

“วันนี้นัดไว้คนหนึ่งค่ะ คนที่ชื่อคุณยูคาริไปโรงเรียนโยคะที่เดียวกัน
นัดเจอกันตอนกลางวันประมาณ 11 โมงค่ะ”

แม่บ้านเต็มตัว ไปโรงเรียนโยคะ กับร้านคาเฟ่ เป็นเรื่องที่อาจให้
ผู้หญิงที่ต้องทำงานทั้งสามมีภรรยาได้ยินไม่ได้ มัดสีมียะคิด

“คุณถึงร้านนั้นราวกี่โมงครับ”

“ก่อน 11 โมงหน่อยหนึ่งค่ะ”

“ตอนนั้น สภาพร้านเป็นยังไงครับ”

“ที่ทางเข้า แขนวนป้ายว่า ‘CLOSED’ ยังคิดว่าแปลก ปกติเปิดตอน
9 โมง แล้ววันนี้ก็ไม่ใช่วันหยุดของร้านด้วย”

“วันหยุดของร้าน...”

“วันจันทร์ค่ะ”

“แล้วพอกคิดว่าแปลกแล้ว ทำยังไงครับ”

โทมิตะ จุนโกะทำหน้าที่เป็นอย่างดีทุกซีให้เหมือนอย่างชัดเจน “เรื่องนั้นต้องพูดอีกหรือคะ...”

ขอโทษครับ มัตสึมิยะกัมสึระะ

“ทางนี้ก็ลำบากใจเหมือนกัน พอเปลี่ยนคนถามบางครั้งอาจนึกถึงเรื่องที่ลืมไปแล้ว ทำให้ได้ปากคำใหม่ๆ ได้ครับ ขอให้เข้าใจด้วย”

โทมิตะ จุนโกะถอนหายใจด้วยสีหน้าหม่น

“คิดว่าแปลกก็เลยลองตั้งประตูดู ปรากฏว่าไม่ได้ล็อก เปิดออกได้ง่ายๆ เพราะอย่างนี้ถึงคิดว่าอาจกำลังจะเปิดร้านก็เลยมองเข้าไปข้างใน” เหตุการณ์ตอนนั้นคงวนคีนมาในสมอง หล่อนกะพริบตาซ้ำๆ ด้วยสีหน้าเครียดแล้วจึงพูดต่อ “มีคนนอนอยู่ที่พื้น คิดว่าเอ๊ะ ทำท่าจะวิ่งเข้าไป แต่พอสังเกตเห็นคราบใหญ่มากที่หลัง... พอรู้ว่ำนั่นเป็นเลือด... พริบตานั่นดิฉันก็ตัวชา”

“แล้วก็เลยแจ้งตำรวจ”

โทมิตะ จุนโกะส่ายหน้าถี่ๆ

“นี่ก็ไม่ออกหรือว่าต้องโทรหาตำรวจในทันที ในหัวว่างเปล่า ไม่รู้จะทำยังไงดี ได้แต่กลัวจนตัวสั่น ร้องก็ร้องไม่ออก ระหว่างนั้นคุณยูคาริก็มาถามว่าเกิดอะไรขึ้น พอเล่าให้ฟัง ไม่ดี ไม่ได้พูดเป็นเรื่องเป็นราวหรอก ใช้นิ้วชี้ไปที่ร้าน คุณยูคาริมองเข้าไปในร้าน ร้องว่าโทร 110 โทร 110 ด้วยท่าทางตกใจ ในที่สุดจึงนึกขึ้นได้ว่าต้องแจ้งตำรวจ จากนั้นเราสองคนก็จับมือกันแน่นอยู่หน้าร้านจนตำรวจมา”

คำอธิบายฟังแล้วเหมือนได้อยู่ในที่นั้น มัตสึมิยะฟังแล้วพยักหน้าเนื้อหาตรงกับที่ฟังจากตำรวจที่สอบสวนเบื้องต้น

“แย่เลยนะครับ ขอขอบคุณที่แจ้งความอย่างรวดเร็วครับ”

ว่าแต่ เขาพูดต่อ จากนั้นก็ต้องถามในฐานะคนรู้จักของผู้เสียหาย
ไม่ใช่ในฐานะผู้พบศพ

“ที่ว่าไปอาทิตย์ละหนสองหน แสดงว่าเป็นขาประจำเลยนะครับ
ถ้าอย่างนั้นก็สนิทสนมเป็นการส่วนตัวกับคุณฮานาสึกะ ยาโยอิ เจ้าของ
ร้านด้วยหรือเปล่าครับ”

“จะเรียกว่าสนิทสนมหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่เวลาไม่มีลูกค้าคนอื่น
ก็คุยกันบ่อยค่ะ”

“เร็วๆ นี่ได้คุยกันเมื่อไรครับ”

โทมิตะ จุนโกะเอียงคอ เอามือจับแก้ม “อาทิตย์ก่อน...คิดว่าน่าจะเป็นวันอังคาร”

“จำได้ไหมครับว่าคุยเรื่องอะไรกัน”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร อย่างเช่นเมื่อเร็วๆ นี้ไปร้านอาหารอร่อยมา...
ปกติมักคุยเรื่องแบบนั้น”

“ตอนนั้น คุณฮานาสึกะมีท่าที่แปลกไปหรือเปล่าครับ”

“ท่าที่แปลกไปหมายถึง...”

“เรื่องอะไรก็ได้ครับ อย่างเช่นดูไม่ค่อยสดชื่น หรือว่าเหมือนมีเรื่อง
ค้างคาใจอะไรไหม”

ไม่เลย โทมิตะ จุนโกะพูด

“ไม่มีเรื่องแบบนั้นเลยคะ เธอว่าแรงมาก กลับกันระยะหลังคิดว่า
คุณมีชีวิตชีวาว่ามากกว่าเดิมด้วยซ้ำ”

“มากกว่าเดิมหรือครับ มีเหตุผลอะไรหรือครับ”

“ไม่รู้ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ แคว้นสึกอย่างนั้น ขอโทษนะ ดิฉันอาจคิด
ไปเองก็ได้ แต่ยังไงก็ไม่รู้สึกว่าเขาซึ่มไปเลยคะ”

“หรือครับ”

เห็นท่าจะต้องเปลี่ยนแนวคำถามจะดีกว่า มัตสึมียะคิด

“ลูกค้าที่มาที่ร้านเป็นคนแบบไหนครับ”

“ก็อย่างว่านะส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงคะ ทำทางแบบคุณนายหรือว่าพนักงานบริษัท ถึงจะไม่รู้จักชื่อแต่ก็มีหลายคนที่เห็นบ่อยๆ แม้แต่ลูกค้าที่มาครั้งแรก คุณยายโยอิก็ยังใจดี บางทีก็แนะนำเค้กกับเครื่องดื่มให้ คิดว่าเพราะอย่างนี้ทุกคนถึงรู้สึกว่ายากไปอีก”

ฟังจากการที่หล่อนเรียกชื่อตัวว่าคุณยายโยอิแล้ว สื่อถึงบรรยากาศเหมือนอยู่บ้าน

“เธอเคยบอกว่าเป็นความสัมพันธ์กับการพานพบ การได้พานพบกับคนมากมายหลายตาจะทำให้ชีวิตสมบูรณ์ แม้สุดท้ายจะต้องหย่า แต่เพราะคิดว่าการได้พานพบกับสามีที่แยกทางกันก็เป็นสมบัติอันล้ำค่า เธอจึงไม่เสียใจกับการแต่งงานเลย เธอบอก”

“เหรือ การพานพบ...หรือครับ”

“กับลูกค้าที่ตั้งท้อง เธอก็จะทักว่าอีกไม่นานก็จะมี การพานพบอันวิเศษแล้วนะ ตั้งหน้าตั้งตารออยู่ใช่ไหมคะ สำหรับเด็กทารกการได้พบกับคุณแม่ ก็เป็นการพานพบครั้งแรกของชีวิต”

“อย่างนี้เอง”

คิดว่าเป็นเรื่องราวน่าประทับใจทำให้เข้าใจได้ว่าทำไมจึงมีลูกค้าขาประจำมาก มัตสึมิยะจดบันทึก

“ลูกค้าผู้ชายล่ะ”

“บางครั้งก็มีคะ เป็นผู้สูงอายุแถวนั้น”

“มีลูกค้าที่นำติดใจส่งสัยไหมครับ อย่างเช่นมาแล้วมาก่อวน คุณฮานาสึกะหรือลูกค้าคนอื่น หรือมีสายตาแปลกๆ”

โทมิตะ จุนโกะเริ่มโบกมือตรงแถวหน้าออกตั้งแต่ระหว่างมัตสึมิยะกำลังถาม

“ไม่มีลูกค้าอย่างนั้นมาที่ร้านนี้คะ แล้วหลักก็ไม่มีขาย มีแต่คนที่

มีสมบัติผู้ดีทั้งนั้น อ๊ะ ไม่ได้จะบอกว่าดิฉันก็เป็นอย่างนั้นหรอกนะคะ...”

“ทราบดีครับ ขอขอบคุณ” มัตสึมิยะหลุดยิ้มเพื่อน “รู้จักใครที่สนิทสนมกับคุณฮานาสึกะเป็นพิเศษไหมครับ เพื่อนหรือว่าคนรักอะไรแบบนี้”

เอ หล่อนเอียงคอ

“เธอเป็นคนที่ไม่ค่อยพูดเรื่องของตัวเองเท่าไร แล้วก็รู้ว่าคุณอยู่คนเดียว ทางนี้เลยไม่เคยถามคะ”

“หรือครับ ฉันคำถามสุดท้าย นี่อะไรออกเกี่ยวกับคดีครั้งนี้ได้บ้างไหมครับ”

มัตสึมิยะถาม โทมิตะ จุนโกะทำตาโตเล็กน้อย ท่าทางเหมือนจะสุดลมหายใจเข้าไปอีก

“คิดว่ามันเป็นเรื่องที่แย่มาก บางทีน่าจะเป็นฝีมือของโจร แต่คิดยังไงถึงมาลงปล้นร้านนี้ แย่มาก โลกนี้แย่มากจริงๆ”

“ทำไมถึงคิดว่าเป็นฝีมือโจรล่ะครับ”

“ก็ เป็นไปไม่ได้ที่คุณยาโยอิจะมีใครเกลียดแค้นหรือชุนเคื่องคนต้อยอย่างนั้นหาไม่ได้ง่ายๆ ทั้งใจดีแล้วก็ใส่ใจ... เพราะอย่างนี้คิดว่าน่าจะเป็นคนสติไม่ดี หรือว่าทำเพื่อหวังทรัพย์สิน ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ๆคะ” หล่อนบีบสองมือ พุดหนักแน่น

มัตสึมิยะไม่พูดถึงเรื่องที่ที่เกิดเหตุไม่มีร่องรอยการค้นหาทรัพย์สิน “จะฟังไว้ประกอบคดีครับ วันนี้ขอบคุณสำหรับความร่วมมือครับ” ว่าแล้วก็ส่งสายตาให้ฮาเซเบะแล้วลุกขึ้น

หลังจากออกจากบ้านโทมิตะ จุนโกะ มัตสึมิยะพร้อมกับฮาเซเบะตระเวนถามเรื่องราวจาก “เพื่อนกลุ่มแม่ๆ” ของหล่อน สมกับที่ถูกๆอยู่โรงเรียนประถมเดียวกัน ทุกคนจึงมีบ้านใกล้กัน ทำให้ไม่ต้องลำบาก

ดูเหมือนโทมิตะ จุนโกะได้ติดต่อไปว่า “อาจมีนักสืบมา” ก็เลยไม่มีใครจ้องงไม่ว่าไปบ้านไหน ไม่เพียงเท่านั้น พวกหล่อนยังรู้เรื่องการตายของ

ฮานาสึกะ ยาโยอิแล้ว เมื่อพวกมัดสีมียะจะขอข้อมูลกลับถูกถามกลับว่า
ทำไมถึงถูกฆ่า ใครเป็นคนฆ่า มีเบาะแสอะไรหรือไม่ แม้ว่ามัดสีมียะ
จะอธิบายว่าการสืบสวนเพิ่งจะเริ่มต้น แต่ต้องลำบากใจเพราะพวกหล่อน
ไม่ยอมเข้าใจ

แต่เมื่อฟังเรื่องราวไปเรื่อยๆ ก็รู้ว่าไม่ใช่คำถามที่มาจากความ
อยากรู้อยากเห็นแต่เพียงอย่างเดียว แต่พวกหล่อนเสียใจกับการตายของ
ฮานาสึกะ ยาโยอิจากใจ และโกรธแค้นกับการกระทำของคนร้ายในครั้งนี่

คนตัวอย่างนี้หาไม่ได้อีกแล้ว ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน ฮานาสึกะ
ยาโยอิจำวันเกิดของลูกค้าขาประจำได้ พอลูกค้าคนนั้นมาที่ร้านในวันเกิด
ก็จะแถมเค้กให้ หรือว่าทำเมนูอักษรเบรลล์เอง หรือว่าทำเค้กพิเศษให้เด็ก
ที่แพ้อาหาร ดูท่าทางจะพูดถึงความเป็นคนพิเศษของหล่อนได้ไม่จบสิ้น

กว่าจะฟังเรื่องของทุกคนจบก็ค่ำแล้ว คิดว่าจะสะสมงเงื่อนหาที่ได้
ฟังมาก่อนกลับกองสืบสวนพิเศษ มัดสีมียะและฮาเซเบะจึงเข้าร้านกาแฟ

“ทุกคนพูดเหมือนกันเลย” ฮาเซเบะพูดพลางมองสมุดจดของตนเอง

“จริงๆ เลย ไม่มีใครพูดว่าร้ายผู้เสียหายเลยสักคน” มัดสีมียะ
จิบกาแฟ ยกไหล่ “บางทีนั่นคงเป็นความจริง หล่อนต้องเป็นคนดีจริงๆ แน่”

“ปัญหาอยู่ที่แรงจูงใจละสิ ถึงเป็นคนดีก็ไม่มีหลักประกันว่า
จะไม่ถูกฆ่าเด็ดขาด อาจถูกแทงด้วยอารมณ์ชั่ววูบอะไรสักอย่าง
ด้วยแรงจูงใจที่ไร้เหตุผลก็ได้ไม่ใช่หรือ”

“มันจะมีเหตุผลหรือไม่ก็เป็นอีกเรื่อง แต่คิดจากสภาพการณ์แล้ว
มีความเป็นไปได้น้อยที่จะเป็นการกระทำอย่างมีการวางแผน”

มิดที่ใช้เป็นอาวุธ มีคมมิดยาวกว่า 20 เซนติเมตร ปลายแหลม
ฟังก์ชั่นเหมือนเป็นอาวุธอันตรายมาก แต่ความจริงแล้วเป็นเครื่องมือ
สำหรับตัดเค้กชิฟฟอน หมายความว่าน่าจะเป็นของประจำร้าน ในความ
เป็นจริงดูเหมือนอ่างล้างหลังเคาน์เตอร์ก็มีพิมพ์ของเค้กชิฟฟอนที่ล้างแล้ว

วางไว้อยู่

คนร้ายซึ่งเกิดเจตนาฆ่าขึ้นมาชั่ววูบ เอามิดที่วางอยู่ในอ่างล้าง
เท้าผู้เสียหายจากข้างหลัง น่าจะคิดได้เช่นนั้น

ไม่พบรอยนิ้วมือที่ด้ามจับมีด ฝ่ายพิสูจน์หลักฐานบอกว่าเหมือน
มีร่องรอยเช็ดด้วยผ้า คนร้ายเกิดบันดาลโทสะแทงจากข้างหลัง แต่
ทันทีที่รู้ว่าฮานาสึกะ ยาโยอิเสียชีวิตแล้วก็เกิดกลัว ได้สติกลับมาพอจะ
เช็ดรอยนิ้วมืออย่างนั้นแหละหรือ

“ถ้าเป็นคนที่ไม่น่าจะมีคนโกรธแค้นขุนเคื่อง ก็คงมีสาเหตุมาจาก
ปัญหาเรื่องเงินหรือ” ฮาเซเบะพูดอย่างไม่ค่อยมั่นใจ

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ มีปัญญานาถเปิดร้านคาเฟ่มาได้ น่าจะมี
เงินเก็บไว้เยอะอย่างคาดไม่ถึง แล้วก็แอบปล่อยกุ้ตดอกเบ๊แย่ง แล้วยังมีคน
มาขอผิดผ่อนการชำระหนี้แต่ถูกปฏิเสธ เลยเกิดบันดาลโทสะแทงหล่อน
จนตาย อะไรอย่างนี้”

โฮ ฮาเซเบะทำตาเหลือก “มาตามใจดีของร้านคาเฟ่ ความจริงแล้ว
เป็นเจ้าของหน้าเลือด ถ้าเอาไปเขียนนิยายคงสนุก”

“โดยอาชีพแล้วคิดว่าเป็นไปได้มากที่ผู้เสียหายอาจมีเบื้องหน้า
เบื้องหลังต่างกัน อาจมีโฉมหน้าที่ไม่ให้ลูกค้าขาประจำได้เห็น ในความ
หมายนั้น ไม่ใช่แค่ปัญหาเรื่องเงิน แต่ก็ยังทั้งความเป็นไปได้ว่ามีสาเหตุ
มาจากความโกรธแค้นหรือหึงหวงไม่ได้ ทุกอย่างต้องรอการสืบสวนต่อไป”
ว่าแล้วมัดสึมิยะก็ดื่มกาแฟจนหมดแก้ว

ตอนลุกขึ้น มีสายเรียกเข้าสมาร์ตโฟน

เมื่อดึงออกจากกระเป๋าเสื้อนอก เห็นชื่อของบริษัททอสังหาริมทรัพย์
แสดงบนจอ อีกทั้งยังไม่ใช่น้องที่มัดสึมิยะอยู่ในปัจจุบัน แต่เป็นของบริษัท
ที่เขาเช่าห้องจนถึง 2 ปีที่แล้ว

เขาคิดสงสัยพลางรับสาย “ครับ ฮัลโหล”

“อ๊ะ เอ่อ คือ” เสียงผู้ชายบอกชื่อบริษัทอสังหาริมทรัพย์และชื่อตัวว่ายามาตะ “ไซโตรีศัพทที่มีถือของคุณมัตสึมิยะหรือเปล่าครับ”

“ครับ มัตสึมิยะพูด”

“อ๊ะ ดีเลยครับ ต้องขอขอบพระคุณที่ใช้บริการของบริษัทเราในครั้งนี้นะครับ”

“อืม...”

“ต้องขอโทษที่รบกวนนะครับ ตอนนี้คุยได้ไหมครับ”

“ก็ได้อยู่นะ มีอะไรครับ”

คิดว่าจนป่านนี้แล้วยังคิดจะเก็บค่าซ่อมแซมห้องเพิ่มเติมอีกหรือ

“คุณมัตสึมิยะรู้จักผู้หญิงที่ชื่อคุณโยชิฮาระไหมครับ” แต่คำถามของยามาตะกลับเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิด

“คุณโยชิฮาระหรือ ชื่อตัวชื่ออะไรครับ”

“ชื่อคุณอายาโกะครับ”

“คุณโยชิฮาระ อายาโกะ...” เขาลองพูดชื่อออกมาดู แต่ชื่อนั้นไม่ได้สะกดใจเลย เมื่อตอบเช่นนั้น ยามาตะ “หรือครับ จะทำยังไงดี” พูดเหมือนพิมพ์อยู่คนเดียว

“ผู้หญิงคนนั้นทำไม่หรือครับ”

“ความจริงแล้ววันนี้ตอนช่วงเที่ยง ผู้หญิงคนนั้นมาที่สำนักงานของเรา บอกว่าช่วยบอกที่ติดต่อปัจจุบันของคุณมัตสึมิยะได้หรือเปล่าครับ”

“อ๊ะ ของผมหรือ” มัตสึมิยะขมวดคิ้วอย่างลึมตัว

“เธอมาถามหาที่ห้องที่คุณมัตสึมิยะเคยอยู่ พอรู้ว่าย้ายไปแล้วเลยมาหาที่สำนักงานของเรา แนนอนทางเราได้ปฏิเสธไปอย่างสุภาพว่าตอบคำถามแบบนั้นไม่ได้ แต่ดูท่าทางเธอจะไม่ยอมแพ้ ทั้งนามบัตรของตัวเองไว้แล้วขอรับรองถ้าอย่างนั้นช่วยส่งนามบัตรให้คุณมัตสึมิยะแล้วแจ้งว่าจะรอให้คุณติดต่อกลับ มีเรื่องอยากปรึกษาด่วน เห็นว่า

อย่างนั้นนะครับ”

“ปรึกษาหรือ”

“ดูแล้วไม่ใช่คนเลวร้าย แล้วเธอยังอ่อนวอนเสียจนปฏิเสธไม่ลง เลยตอบไปว่า ถ้าฉันว่างเมื่อไรจะลองติดต่อดู แต่เพราะรู้ว่าด้วยอาชีพของคุณมัดสึมิยะก็คงงานยุ่งเป็นประจำ ลังเลว่าจะทำยังไงดี รู้สึกว่าจะช่างเถอะก็ช่างไม่ลง เลยโทรศัพท์มานี้แหละครับ”

“อย่างนั้นหรือครับ” ฟังคำอธิบายของยามาดะแล้ว ก็เข้าใจสถานการณ์เบื้องต้นได้ “แล้วคุณโยชิฮาระได้อธิบายอะไรเกี่ยวกับตัวเองบ้างหรือเปล่าครับ”

“ก็ไม่ได้มีรายละเอียดอะไรเป็นพิเศษ แต่จากนามบัตรเหมือนจะเป็นเจ้าของเรียวกัง”

“เรียวกังหรือ”

ยังไม่รู้อะไรเป็นอะไรหนัก มัดสึมิยะเอามือข้างที่ยังว่างเกาศีรษะ

“อยู่ที่ไหน”

“คานาซาวะครับ”

“คานาซาวะ จังหวัดอิชิกาวะนะหรือ”

“แน่นอนใช่ครับ” ยามาดะพูดเหมือนจะถามว่ายังมีชื่อเมืองคานาซาวะอยู่ที่อื่นอีกหรือ

มัดสึมิยะครางเสียงเบา เป็นชื่อเมืองที่ตลอดชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยยุ่งเกี่ยวใดๆ ไม่แม้แต่จะเคยไป

“ถ้าเช่นนั้นผมจะส่งนามบัตรนี้ไปให้ทางไปรษณีย์ไหมครับ บนนั่นมีเบอร์มือถือเขียนไว้ด้วย”

“ฉันช่วยถ่ายรูป แล้วส่งมาทางอีเมลได้ไหมครับ”

“อ๊ะ ดีเลยครับ ฉันช่วยบอกที่อยู่อีเมลให้ด้วยครับ”

มัดสึมิยะแจ้งที่อยู่อีเมลด้วยปากเปล่า “จะรีบส่งครับ” ยามาดะ

พูด “อ๊ะ แล้วเธอยังบอกว่าถ้าคุณมัตสึมียะงานยุ่ง จะติดต่อคุณคัตสึโกะ คุณแม่ของคุณก็ได้ไม่เป็นไร”

“แม่เหรือ คุณเป็นคนบอกชื่อคัตสึโกะกับเธอหรือครับ”

“เปล่า เปล่า คุณคนนั้นเขาทราบเองครับ ผมไม่ได้บอกอะไรเลย”

หากเป็นเช่นนั้นผู้หญิงที่ชื่อโยชิฮาระ อายาโกะเป็นคนรู้จักของ คัตสึโกะอย่างนั้นหรือ แต่มัตสึมียะจำไม่ได้ว่าเคยได้ยินชื่อนั้นจากปากแม่

“ฉันจะส่งอีเมลให้นะครับ” ยามาตะพูด

“อ๊ะ ครับ รบกวนด้วยครับ”

มัตสึมียะวางสาย เอียงคอ

“มีอะไรเหรือครับ” ฮาเซเบะถาม

“เปล่า ไม่มีอะไร เป็นเรื่องส่วนตัวนะ ไปกันเถอะ”

ออกจากร้านกาแฟ พวกเขาโบกแท็กซี่ เข้าไปนั่งเบาะหลัง คาดเข็มขัดนิรภัยเสร็จอีเมลจากยามาตะก็ส่งมาถึง

หัวข้อเขียนว่า ‘ยามาตะครับ’ ไม่มีเนื้อหา แต่มีไฟล์แนบ เมื่อเปิดไฟล์ก็เป็นภาพนามบัตรที่ถ่ายมา

พิมพ์เป็นตัวอักษรเขียนด้วยฟูกังว่าเรียกว่า ‘ทาสึโยชิ’ ด้านข้าง นั้นเป็น ‘ผู้จัดการหญิง โยชิฮาระ อายาโกะ’ ที่อยู่ตำบลจิกเคนมาชิ เมือง คานาซาวะ จังหวัดอิชิกาวะ

มัตสึมียะมองหน้าจอแล้วได้แต่เอียงคอ

3

สถานีตำรวจเจ้าของห้องที่อยู่เลียบบถนนเมงุโระ เมื่อเข้าสถานี ก็บอกกับฮาเซเบะว่า “เดี๋ยวฉันรายงานให้เอง” แล้วมัดสึมิยะก็มุ่งหน้าสู่ ห้องประชุมใหญ่ซึ่งใช้เป็นกองสืบสวนพิเศษเพียงคนเดียว พรุ่งนี้ยังต้อง ให้นักสืบหนุ่มเจ้าของห้องที่เคลื่อนไหวอย่างขยันขันแข็ง อย่างน้อยคืนนี้ ก็อยากให้ได้กลับบ้านเร็วหน่อย

ที่ทางเข้าห้องประชุมใหญ่มีป้ายเขียนว่า ‘กองสืบสวนพิเศษคดี ฆาตกรรมเจ้าของร้านกาแฟที่จิชุงะโอกะ’ เมื่อเข้าไปมีเจ้าหน้าที่สืบสวนอยู่ มาก บางคนก็เขียนรายงาน บางคนก็จับกลุ่มหารือ มัดสึมิยะมองไปทางโต๊ะ หลายตัวที่จัดประคบเข้าหากันอยู่ตรงกลาง บุคคลที่เขาควรต้องรายงานผล วันนี้ หัวหน้าที่ี่ของพวกมัดสึมิยะ นั่งเก้าอี้หันหน้าเข้าหาคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก เพราะว่ามือไม้ไม่ได้ขยับคางกำลังอ่านเอกสารบางอย่างอยู่

มัดสึมิยะเข้าไปจากด้านหลัง หัวหน้าที่ี่ เขาส่งเสียงทักทายแผ่นหลัง กว้าง “กลับมาแล้วครับ”

“เท่าที่ฟังเสียง แสดงว่าไม่ควรคาดหวังจะดีกว่าสินะ” ว่าแล้วคางะ เคียวอิจิโรก็หมุนเก้าอี้มา ผุดรอยยิ้มที่มุมปาก แต่แววดาจากใบตาลึก แหลมคม

มัดสึมิยะถอนหายใจ พยักหน้าเล็กน้อยพลางหยิบสมุดจด “เสียดา ยที่เป็นอย่างนั้นครับ ผมไปถามคนพบศพและเพื่อนลูกค้าขาประจำ 4 คน

แต่ไม่ได้เรื่องที่จะเป็นเบาแสได้ครับ”

“ก็คงเป็นอย่างนั้นแหละ ถ้าเจ้าของร้านคาเฟ่เป็นคนที่สมควรถูกฆ่าตาย ก็คงไม่มีลูกค้าขาประจำ คุณฮานาสึกะ ยาโยอิ ผู้เสียหาย เป็นคนที่ทุกคนชื่นชมรักใคร่ เป็นไง ถูกฆังเลยใช่ไหม”

มัตสึมิยะกระดกคิ้ว “ได้ข้อมูลเหมือนกันจากคนอื่นแล้วหรือ”

คางะหยิบเอกสารแผ่นหนึ่งจากบนโต๊ะ

“คุณฮานาสึกะเปิดสอนทำขนมที่บ้านพักในคอนโดมิเนียมที่คามิโนเงะ กลุ่มที่ไปคุยกับพวกคนที่มาเรียนที่นั่นรายงานมา เห็นว่าสอนละเอียด มีใจเอื้อเฟื้อ ใส่ใจ ใจดี แถมค่าเรียนยังสมเหตุสมผล” หลังอ่านถึงตรงนั้นก็ยกยหน้ามองมัตสึมิยะ “เหมือนไม่มีคนไหนพูดว่าร้ายเลยสักคน”

“ทางนี้ก็เหมือนกันครับ ทุกคนพูดแบบเดียวกัน ไม่น่าเชื่อว่าคนดีขนาดนั้นจะถูกฆ่า คิดไม่ได้ว่ามีคนโกรธแค้น มีแต่คนพูดแบบนี้ทั้งนั้น” มัตสึมิยะยื่นกอดอก

“อ้าว นี่เงาะ ตระเวนไปทั่วคงเหนื่อยละสิ ข้างหน้ายังอีกยาวไกล อย่าฝืนตัวเองนัก” คางะใช้คางชี้ไปที่เก้าอี้ข้างตัว

“อย่างนั้นหรือครับ ถ้าเช่นนั้นขออนุญาตนั่งนะครับ” ว่าแล้ว มัตสึมิยะจึงดึงเก้าอี้ข้างนั้นเข้ามา

“เลิกใช้คำพูดเป็นทางการได้แล้ว ไม่มีใครฟังพวกเรายุ่หรอก”

มัตสึมิยะมองไปรอบๆ ทุกคนต่างยุ่งอยู่กับงานของตัวเองจริงๆ

ทั้งสองเป็นลูกพี่ลูกน้อง แต่ได้ตกลงกันว่าให้ระงับการใช้คำพูดเวลาที่มีคนอื่นอยู่ด้วย

คางะมาที่หน่วยของพวกมัตสึมิยะเมื่อ 3 ปีก่อน ที่แล้วมาเขาอยู่ที่สถานีตำรวจนิฮมบาชิ ตอนนั้นทั้งสองร่วมสืบสวนด้วยกันหลายครั้ง เหมือนคางะเคยอยู่กองสืบสวนที่ 1 และได้ย้ายกลับมาอีกครั้งเมื่อ 3 ปีก่อน เหมือนจะเป็นการย้ายกรณีพิเศษในหลายด้าน มัตสึมิยะไม่รู้รายละเอียด

ว่ามีความเป็นไปได้เป็นมาอย่างไร

“คิดว่าบางที่ต้องหาจากมุมมองอื่น” มัตสึมิยะนั่งลงบนเก้าอี้แล้วพูด “ผู้เสียหายอาจมีโฉมหน้าอื่นที่ไม่ใช่เจ้าของร้านค้ากาแฟหรือว่าคุณครูสอนทำขนม”

“แน่นอน คนเราปกติจะมีหลายหน้า ยิ่งคนที่เกิดมามากกว่า 50 ปีก็ยิ่งแล้วใหญ่” คางะหลุบตาลงมองเอกสารในมืออีกครั้ง “ชื่อสกุลฮานาสึเกะ ยาโยอิ ภูมิลำเนา เมืองอุสึโนมียะ จังหวัดโทชิกิ หลังจบมัธยมปลายในท้องถิ่นก็เข้าโตเกียวเพื่อเรียนต่อมหาวิทยาลัย และได้เข้าทำงานในบริษัทจัดจำหน่ายเฟอร์นิเจอร์ยักษ์ใหญ่ในโตเกียว ตอนอายุ 28 ก็ลาออกจากการเพื่อแต่งงาน พออายุ 40 ก็หย่า จากนั้นจึงเปิดคาเฟ่ ‘ยาโยอิชายะ’ ที่จิยูงะโอกะ กิจการก็ถือว่าดี ไม่มีหนี้สิน ไม่เคยค้างค่าเช่าคอนโดฯ ที่คามิโนะเงะเลยสักครั้ง ทั้งหมดนี้เป็นประวัติย่อของผู้เสียหาย แต่ในข้อความสั้นๆ นี้ก็มีหลายโฉมหน้าอยู่ในนั้น อย่างเช่นภูมิลำเนาที่ว่าอยู่เมืองอุสึโนมียะ จังหวัดโทชิกิ แต่สมัยเด็กเป็นเด็กหญิงแบบไหน” พอพูดถึงตรงนี้ คางะเงยหน้าขึ้น “ระหว่างที่พวกนายตระเวนอยู่ข้างนอก คุณพ่อคุณแม่ของคุณฮานาสึเกะมาถึง ฉันเป็นคนต้อนรับ ให้ท่านดูภาพถ่ายของคนตายแล้ว”

มัตสึมิยะสูดลมหายใจ ยึดหลังตรง “ทำที่เป็นยังไงเธอ”

“ทั้งคุณพ่อคุณแม่อายุราว 80 ท่านบอกว่าอายุปุ่นนี้แล้วคิดไม่ถึงว่าจะต้องมาเห็นศพลูกสาว ทั้งสองคนรำให้ ไม่ว่าอายุเท่าไรลูกสาวก็ยังคงเป็นลูกสาว หน้าซึ้งยังเป็นลูกสาวคนเดียว เห็นว่าเป็นเด็กจิตใจดีตั้งแต่เล็ก หลังมาโตเกียวแล้วก็ยังโทรศัพท์มาบ่อยๆ ใส่ใจในสุขภาพของพ่อแม่ บอกว่าส่งของฝากมีชื่อเสียงจากที่ต่างๆ มาให้ด้วย เพียงแต่ระยะหลังเหมือนกลับบ้านแคคราวปีละครั้ง”

“มีอะไรที่นึกออกเกี่ยวกับคดีใหม่...”

“คงยากที่จะคาดหวังเรื่องนั้น” คางะวางเอกสารในมือคืนบนโต๊ะ
“เห็นว่าแคว่รู้จักเพื่อนสมัยนักเรียนแค่มาก็คน แต่ระยะหลังรู้จักกับใคร
ยังไม่รู้เลย”

“ก็คงเป็นอย่างนั้น”

“แต่การได้พบกับคุณพ่อคุณแม่มีความหมายมาก เพราะได้รับ
อนุญาตให้ตรวจค้นห้องคุณฮานาสึกะแล้ว และที่สำคัญ ได้รับความ
ยินยอมให้ตรวจสอบเนื้อหาของสมาร์ตโฟนด้วย ตอนนี้การวิเคราะห์เนื้อหา
กำลังคืบหน้า รู้ว่าคุณฮานาสึกะใช้โซเซียลเน็ตเวิร์กหลายตัว”

“ดีทีเดียว สมัยนี้โซเซียลเน็ตเวิร์กเป็นแหล่งความสัมพันธ์ของคน
ที่สำคัญเลยทีเดียว”

“อย่าคาดหวังอะไรนัก” คางะชี้หน้าอกมัตสึมิยะ “เจ้าโซเซียล
เน็ตเวิร์กมันมีหลุมพราง การเชื่อมโยงแค่ผิวเผินไม่เรียกว่าความสัมพันธ์
หรอก ความจริงเท่าที่ดูมา คุณฮานาสึกะใช้เป็นที่โฆษณาร้านเป็นหลัก
ไม่ค่อยเจอเนื้อหาที่เป็นเรื่องส่วนตัว มีส่งข้อความถึงเพื่อนสมัยทำงาน
หรือว่าเพื่อนนักเรียนนิดๆ หน่อยๆ แต่เหมือนไม่ได้คบหาขนาด
เจอกันบ่อยๆ”

“ถ้าอย่างนั้น ที่คาดหวังได้น่าจะเป็นอีเมลหรือประวัติการใช้
โทรศัพท์สินะ”

“ก็คงเป็นอย่างนั้น ตอนนี้กำลังสืบค้นหาชื่อและถิ่นที่อยู่ของคน
ที่ติดต่อทางอีเมลกับทางโทรศัพท์กับคุณฮานาสึกะ ถ้ารู้ตัวแล้วจะให้
พวกนายไปคุยด้วยทันที แต่การเข้าไปหาอย่างสุ่มสี่สุ่มห้าโดยไม่รู้ตัวคน
ที่แท้จริงของอีกฝ่าย ถ้าคนนั้นเป็นคนร้าย ก็กลัวว่าเขาจะระวังตัว หรือ
ถ้าไม่ระวังอาจจะหลบหนีไปเลยก็ได้”

“รู้น่า จะรอคำสั่งก็แล้วกัน”

จั้น ว่าแล้วมัตสึมิยะทำท่าจะลุกขึ้น คางะคว้าแขนขวาเขา “เดี๋ยว”

“อะไรอีกล่ะ”

“ฉันยังพูดไม่จบ กับออกไปว่าถ้ารู้ตัวแล้วจะให้พวกนายไปคุยด้วย
ทันที”

“ก็ตอบไปแล้วว่าจะรอคำสั่ง” พูดถึงตรงนี้ มัตสึมิยะหยุดกึก
เพราะคางะยืมจางๆ อย่างมีเลศนัย “หรือว่าตอนนี้มีคนที่ยังไม่รู้ตัวแล้ว”

“ก็สองสามคน อย่างเช่นคนนี่”

คางะหมุนเก้าอี้ เคาะคอมพิวเตอร์แบบโน้ตบุ๊ก จากนั้นจึงหันหน้าจ่อ
หามัตสึมิยะ แสดงภาพถ่ายของผู้ชาย ชื่อสกุล ที่อยู่ วันเดือนปีเกิดบนนั้น
เหมือนจะมาจากข้อมูลใบขับขี่

ชื่อ วาตานูกิ เท็ตสึฮิโกะ คำนวณจากวันเดือนปีเกิดแล้วคงอายุ 55
ที่อยู่อยู่ที่ตำบลโทโยชิ เขตโคโต

“มีชื่อนี้จากประวัติการโทรออกของสมาร์ทโฟนคุณฮานาสึเกะ
โทรไปเมื่อ 1 อาทิตย์ก่อน ในหมายเลขโทรศัพท์ที่เมมไว้บันทึกเป็นชื่อเต็ม
คุยกันประมาณ 5 นาทีเศษ อาจไม่นานนัก แต่สะดุดตรงนามสกุลวาตานูกิ”

“ทำไมเหรอ”

“คงรู้แล้วว่าคุณฮานาสึเกะเคยหย่ามาก่อน วาตานูกิเป็นนามสกุล
สมัยแต่งงาน”

ฮะ มัตสึมิยะปล่อยเสียงหลุดออกมา “ถ้าอย่างนั้นผู้ชายคนนี่คือ
อดีตสามี”

“ใช่แล้ว ตรวจสอบทะเบียนของคุณฮานาสึเกะแล้ว ไม่ผิดแน่
พอสืบค้นใบขับขี่แล้วก็สะดุดกับข้อมูลนี้ คิดว่าคงใช่เจ้าตัว”

“คุณฮานาสึเกะหย่าเมื่อ...” มัตสึมิยะพลิกสมุดจด

“ตอนอายุ 40 ก็คือ 11 ปีก่อน”

“คู่ที่หย่าตั้งนานอย่างนั้น ปานนี้ยังคบหากันอยู่อีกเหรอ”

“ปัญหาคือตรงนั้น จากประวัติการโทร อย่างน้อย 1 ปีที่ผ่านมา

คุณฮานาสึกะไม่ได้โทรหาเลย และเท่าที่ดูจากบันทึกของสมาร์ทโฟน อีกฝ่ายก็ไม่มีร่องรอยว่าได้โทรมาหา ทั้งที่เป็นแบบนั้นแต่ทำไมตอนนี้ ถึงได้โทรหาสามีที่หย่ากันแล้วตอนนี้”

“น่าสงสัยจริงๆ” มัตสึมิยะจ้องหน้าจอคอมฯ

“ถามคุณพ่อคุณแม่ของคุณฮานาสึกะถึงเหตุผลที่หย่าแล้ว แต่เหมือนจะไม่รู้ชัดเจน พวกเขาตกใจตอนได้ยินว่าจะหย่า แต่ก็ไม่ได้มีการทะเลาะวิวาทอะไรกันเป็นพิเศษ แล้วทั้งสองฝ่ายก็โตๆ กันแล้ว คิดว่าพ่อแม่้วยชราคงไม่จำเป็นต้องเข้าไปยุ่ง เลยไม่ได้พูดอะไร ก็อาจเป็นแบบนั้นก็ได้”

“แต่แล้วกลับมาติดต่อกันตอนนี้ เป็นเรื่องที่ไม่น่ามองข้ามนะ” มัตสึมิยะกางสมุดจด จดเนื้อหาที่แสดงบนหน้าจอ “เดี๋ยวพຼ່ງนี้จะลองไปเจอดูเลย”

“ก่อนไปเจอก็เตรียมข้อมูลเท่าที่ทำได้ก่อนละ ลองไปถามคนแถวบ้าน อย่างน้อยก็น่าจะรู้ว่านายวาทานุกิทำอาชีพอะไร เป็นคนยังงั้นอะไรอย่างนี้”

“ถึงไม่บอก เรื่องแค่นั้นก็ทำอยู่แล้วแหละ เพราะนักสืบที่ไม่หาข้อมูลเบื้องต้นก่อนเข้าไปคุยถือว่าใช้ไม่ได้ คุณลุงพูดบ่อยๆ”

“เขาอาจแต่งงานมีครอบครัวใหม่แล้ว จะถามอะไรก็ต้องระวัง ถ้าทำคู่ผัวเมียที่รักกันดีๆ พังเพราะเราไปถามเรื่องเมียเก่าเขาละก็ทำไม่ออกเชียวนะ”

“ก็บอกกว่ารู้แล้ว อย่าเห็นฉันเป็นมือใหม่อยู่ตลอดได้ไหม” มัตสึมิยะทำหน้าเอือมระอาเก็บสมุดจดเข้ากระเป๋า แล้วคราวนี้ลุกขึ้นจริงๆ “งั้น เจอกันพຼ່ງนี้”

“อ๊ะ จะกลับบ้านก็ได้ล่ะ แต่อย่าสายละ พຼ່ງนี้มีประชุมแต่เช้า นายยังไม่คุ้นเคยกับการอยู่คนเดียว แล้วไม่มีใครปลุกด้วย”

“ชินแล้ว แล้วฉันก็ไม่เคยมาสายตอนประชุมสัปดาห์ไม่ใช่หรอ”

หลังตอบแล้ว จู่ๆ ก็มีเรื่องที่น่าทึ่งขึ้นได้ “จริงสิ คุณเคียว รู้จักคนชื่อ โยชิฮาระหรือเปล่า”

“โยชิฮาระหรือ” คางะกำลังจะหยิบเอกสารบนโต๊ะ

“ไม่เกี่ยวกับคดีหรือ เป็นเรื่องส่วนตัวของฉัน”

“เรื่องส่วนตัวหรือ”

คางะแหงนหน้ามองอย่างสงสัย มัตสึมิยะอธิบายคร่าวๆ ถึงเนื้อหาที่คุยทางโทรศัพท์ คางะเป็นหลานของคัตสึโกะ คิดว่าอาจรู้อะไรก็ได้

“คุณโยชิฮาระ อายาโกะ...หรือ ฉันก็ไม่เคยได้ยินเหมือนกัน”

“เขาบอกว่าเป็นเจ้าของเรียวกังที่คานาซาว่า”

มัตสึมิยะหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมา เอารูปนามบัตรให้คางะดู

“ ‘ทาสึโยชิ’ หรือ ไม่นะ นึกไม่ออกเลย ” คางะผุดสีหน้าสับสนอย่างน่าประหลาด “ลองถามคุณอาดูลิ”

“ไว้จะถาม”

“ถ้ารู้อะไรแล้วก็บอกด้วย ฉันก็สนใจเหมือนกัน”

“คิดว่าบางทีอาจไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรก็ได้ จ้าเจอกันพรุ่งนี้” มัตสึมิยะยกมือขวาขึ้นนิดหนึ่งแล้วเดินไปยังทางออก

ออกจากสถานีตำรวจแล้วขึ้นแท็กซี่ ที่พักตอนนี้อยู่ใกล้สถานีรถไฟ เมไดมาเอะ บอกจุดหมายให้ไซเฟอร์เสร็จก็หยิบสมาร์ทโฟนออกมา

จนถึงเมื่อ 2 ปีก่อน เขาอยู่กับแม่ คัตสึโกะที่คอนโดมิเนียมย่านโคเอนจิ แต่ตอนนี้แยกกันอยู่ ปัจจุบันแม่ไปอยู่ที่เมืองทาเทยามะ จังหวัดชิบะ เหมือนจะไปใช้ชีวิตปลูกผักโดยไปเช่าบ้านเก่าของชาวบ้านร่วมกับเพื่อนหลายคน

พอโทรศัพท์ไปก่อดิตตันที่ “ค่า ฮัลโหล” ได้ยินเสียงสดใสของคัตสึโกะ

“ฉันเอง ตอนนี้คุยได้ไหม มีเรื่องอยากถามหน่อย”

“ได้สิ อะไรหรือ”

“แม่รู้จักคนชื่อคุณโยชิฮาระไหม เขาบอกว่าชื่อโยชิฮาระ
อายาโกะนะ”

“คุณโยชิฮาระ...เขียนยังไงเธอ”

“ตัวคันจิ จะว่ายังไงดี ใช่แล้ว โยชิเป็นตัวแรกของคำว่าน้ำหอม
ปรับอากาศ ส่วนฮาระมาจากคำว่าทุ่ง”

“ไม่มีคำตอบจากคัตสึโกะ คิดว่าไม่ได้ยิน จึงร้องทักว่า ฮัลโล

“คนคนนั้นเขามีอะไรเธอ” คัตสึโกะถาม เสียงไม่สบอารมณ์

“เหมือนจะมาถามบริษัทอสังหาฯ ของบ้านที่เราอยู่ก่อนหน้านี้
หาว่าฉันย้ายไปไหน เห็นว่าอยากติดต่อกับฉัน ฝากนามบัตรไว้ด้วย
เป็นผู้จัดการหญิงเจ้าของเรียวกังที่คานาซาว่า แต่ฟังแล้วนึกอะไรไม่ออก
พอลงไปก็เหมือนคนคนนั้นจะรู้จักแม่ด้วย”

“เธอ...”

“ถามคุณเคียวแล้วเขาก็ไม่รู้จัก ว่ายังไง นึกอะไรออกไหม”

คัตสึโกะเงยบออีก คิดได้ว่าเหมือนล่งเลที่จะตอบ

“แม่”

แล้ว คัตสึโกะพูด “คิดจะทำไมล่ะ”

“เปล่า ก็คิดอยู่ว่าจะทำไมล่ะ แล้วว่ายังไงล่ะ เป็นคนที่แม่รู้จัก
หรือเปล่า”

“ได้ยินเสียงผ่านลมหายใจดังเฮ้อ “แม่คิดว่าอย่าไปยุ่งดีกว่า”

“อะไรนะ”

“หมายถึงอย่าติดต่อกับใคร คิดว่าช่างมันเสียดีกว่า”

“ทำไมล่ะ ว่าแต่แม่รู้จักละสิ เป็นใครนะ คุณโยชิฮาระนี่”

“แม่บอกไม่ได้”

“หะ”

“ไม่อยากจะบอก”

“ทำไม”

“ก็ไม่ทำไม เธอเป็นนักสืบ เรื่องแบบนี้ก็หาเองได้ทันทีไม่ใช่เหรอ”

“อย่าพูดไม่มีเหตุผลสิ จะเอาระบบของตำรวจมาใช้ส่วนตัวได้ยังไง”

“อ้อเหรอ งั้นก็ช่วยไม่ได้สินะ”

“ช่วยไม่ได้อะไร บอกหน่อยสิ ใคร”

“ก็กำลังบอกอยู่นี่ว่าบอกไม่ได้ ไม่อยากบอก ยังไงเธอก็คิดจะติดต่อกับคนนั้นอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ ถ้าอย่างนั้นยังงี้ก็ต้องรู้อยู่แล้ว แต่อย่างที่บอกไปหลายหนแล้วว่าแม้อคิดว่าย่ายุ่งดีกว่า งั้นพอแค่นี้ละ แม่ว่างหูละ”

“อัย เตียว” ยังไม่ทันพูดว่ารอก่อน ก็ถูกตัดสายไปเสียแล้ว มัตสึมิยะมองสมาร์ทโฟน ขมวดคิ้ว

หลังกลับห้องของตัวเองแล้วก็ยังไม่เปลี่ยนชุดทันที ถอดเพียงเสื้อนอกแล้วนั่งที่โต๊ะอาหาร กดสมาร์ทโฟนให้แสดงภาพนามบัตรดังกล่าว แล้วจดหมายเลขโทรศัพท์มือถือที่ขอบนิยายสารใกล้มือ

เพราะคัตสึโกะพูดแบบนั้น ก็ยิ่งคาใจหนักขึ้น จนอยากจะโทรหาเตียวนี้เลย

กดหมายเลขตามที่จดแล้วทำท่าจะกดโทรออก แต่ก่อนนี้จะมีสัมผัสปุ่มก็ชะงัก

นักสืบที่ไม่หาข้อมูลเบื้องต้นก่อนเข้าไปคุยถือว่าใช้ไม่ได้ คำพูดนั้นผุดขึ้นมาในหัว

มัตสึมิยะหยิบแท็บเล็ตซึ่งกำลังชาร์จแบตเตอรี่บนชั้นหนังสือมาวางบนโต๊ะ บนนามบัตรที่มีอยู่เว็บไซต์ทางการของโรงแรมเรียวกัง คิดว่าน่าจะลองดูตรงนั้นก่อน

เมื่อเข้าเว็บไซต์ก็เห็นตัวอักษรลักษณะเดียวกับในนามบัตรชื่อ ‘ทาสึโยชิ’ ข้างล่างนั้นเป็นภาพถ่ายภายนอกอาคาร เป็นอาคารไม้ดูขลังรู้สึกถึงประวัติศาสตร์อันยาวนาน เป็นระแนงแนวตั้งถี่ๆ เต็มด้านหน้า

ภาพนั้นเป็นสไลด์โชว์ แสดงภาพแล้วภาพเล่าของสภาพห้องพัก ชนิดต่างๆ การตกแต่งภายในอาคาร และสถานที่ที่มีชื่อเสียงใกล้โรงแรม เพียงแค่นี้ก็รู้ว่าเป็นเรียวกังสุดหรู

เว็บไซต์ค่อนข้างสมบูรณ์ มีคำอธิบายเกี่ยวกับที่พักและอาหารอย่าง ประณีตและละเอียด แนนอนคงจองผ่านออนไลน์ได้ด้วย เมื่อเห็นราคา คอร์สที่แพงที่สุดแล้วต้องตาลุกอย่างลึมตัว เป็นเรียวกังสุดหรูจริงๆ

แต่เว็บไซต์นี้ไม่มีการแสดงข้อมูลสิ่งเชปของบริษัท เช่น เงินทุน จำนวนพนักงาน ที่สำคัญคือไม่รู้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้บริหารซึ่งมัดสีมียะ อยากรู้ นั่นก็คือผู้จัดการหญิงเป็นคนเช่นไร

“ช่วยไม่ได้เลย” มัดสีมียะพูดออกเสียง เพื่อให้ตัวเองยอมรับได้ว่า ไม่มีทางให้สืบค้นมากกว่านี้

เขาหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นอีกครั้ง หลังกดหมายเลขโทรศัพท์ที่มีถือ เขาสูดลมหายใจลึกอีกครั้งจึงกดปุ่มโทรออก

หลังได้ยินเสียงเรียก 3 ครั้ง เสียงผู้หญิงพูดว่า ค่ะ

“ฮัลโล่ คุณโยชิฮาระ อายาโกะใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ คุณคือ...”

“ผมชื่อมัดสีมียะครับ ได้รับการติดต่อจากบริษัทสงหาฯ”

อ้อ เสียงผู้หญิงอีกฝ่ายลดออกมา

“จริงๆ ด้วย... เพราะเป็นหมายเลขที่ไม่รู้จักก็คิดว่าน่าจะใช่ ขอโทษ ที่ทำให้ต้องอุตส่าห์โทรมา คงคิดสงสัย แต่ทางนี้ไม่มีหนทางอื่นก็เลย”

“ได้ยินว่ามีเรื่องอยากปรึกษาด่วน”

“ใช่ค่ะ เพราะเวลามีเหลือไม่มากแล้ว”

“เรื่องอะไรกันหรือครับ ผมเดาอะไรไม่ออกเลยจริงๆ”

“ได้ยินว่าคานาซาวะ จังหวัดอิซิกาวะแล้วไม่ปึงอะไรเลยหรือคะ ไม่ได้ยินอะไรจากคุณแม่หรือคะ”

“คือถามแม่แล้วก็ไม่ยอมบอกอะไรเลย”

“หรือคะ หรือว่าสิ่งที่ดิฉันทำอาจเป็นสิ่งที่ยุ่งไม่เข้าเรื่องสำหรับคุณแม่ของคุณ แต่ทางนี้ก็มีเรื่องของทางนี้ค่ะ”

“หมายความว่าไงครับ อยากปรึกษาเรื่องอะไร”

“เรื่องที่ดิฉันอยากปรึกษาก็คือ” โยชิฮาระ อายาโกะตัดคำไม่ใช่เพราะอยากอ้อมค้อม แต่เป็นความเจ็บที่รู้สึกได้ว่าสิ่งที่จะเอ่ยปากหลังสุดลมหายใจ หล่อนจึงพูดต่อ “เรื่องคุณพ่อของคุณ... ไม่สิ เกี่ยวกับคนที่อาจเป็นคุณพ่อของคุณ”

4

เรื่องที่น่าเสนอเป็นเรื่องแรกในการประชุมสืบสวนเป็นเนื้อหา รายงานจากทีมสืบหาข้อมูล ได้ความว่าหมู่บ้านนี้ไม่มีบุคคลน่าสงสัยพ่วนอยู่แถวนั้น กล้องวงจรปิดแถบนั้นก็ได้จับภาพบุคคลน่าสงสัยเป็นพิเศษ ความเห็นของผู้ทำการสืบสวนเป็นดังที่วินิจฉัยกันในตอนแรก คือมีโอกาสน้อยที่จะเป็นฝีมือของนักฆาตหรือคนติดยา

อีกด้าน ชาวบ้านแถวนั้นเห็นว่าประตู่ ‘ยาโยชิฮาระ’ ตอน 6 โมงเย็นของวันก่อนวันพบศพ มีป้าย ‘CLOSED’ แชนไว้ และม่านหน้าต่างปิดอยู่ และมีหลายคนให้ปากคำว่าไฟในร้านเปิดทิ้งไว้ทั้งคืน จึงได้ข้อสรุปว่าเวลาลงมือของคนร้ายคาดว่าจะเป็นอยู่ระหว่าง 5 โมงครึ่งตอนเย็นหลังปิดร้านถึง 3 ทุ่ม เห็นว่ามีอาหารที่ยังไม่ย่อยตกค้างอยู่ในกระเพาะของผู้เสียชีวิต แต่เพราะไม่ชัดเจนว่าปกติผู้เสียชีวิตกินอาหารเย็นกี่โมง จึงเห็นว่าไม่ควร

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิงานชิโนะ เคโงะ ได้ที่

 DaifukuPUB

ฮานาสึกะ ยาโยอิ หญิงสาวเจ้าของร้านคาเฟ่ถูกฆาตกรรมโดยมิดที่แทงจากด้านหลัง นักสืบมัตสึมิยะซึ่งดูแลการสืบสวนในคดีนี้ คาดการณ์ว่าเหตุดังกล่าวไม่ได้มีจุดประสงค์ เพื่อเงินหรือช่มชื่น แต่มีจุดประสงค์อื่น

ชายสองคนปรากฏชื่อในการสืบสวน คนหนึ่งคือวาทานูกิ เท็ตสึฮิโกะ สามิเก่าของยาโยอิ และอีกคนคือ ชิโอมิ ยูกิโนบุ ลูกค้าประจำของร้านคาเฟ่

วาทานูกิ เท็ตสึฮิโกะได้รับการติดต่อจากฮานาสึกะ ยาโยอิ ก่อนเกิดเหตุไม่นาน เป็นการพบกันครั้งแรกตั้งแต่หย่าร้าง จากการพูดคุยมัตสึมิยะรู้สึกว่ายานี้กำลัง ปิดบังอะไรบางอย่างอยู่

ทั้งวาทานูกิ เท็ตสึฮิโกะและชิโอมิ ยูกิโนบุ มีข้อแก้ตัวในขณะที่เกิดเหตุการณ์นี้ และทั้งคู่ต่างไม่มีแรงจูงใจที่จะลงมือฆ่า

ในที่สุด บุคคลที่ไม่คาดคิดก็สารภาพว่าเป็นผู้ฆ่ายาโยอิ แรงจูงใจมาจากเหตุการณ์ที่ ชอนอูเมะเมื่อสิบกว่าปีที่แล้วซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจผิด

อะไรคือความจริงของคดีนี้และความจริงที่ถูกชอนอูเมะคืออะไร

และยังมีความลับเกี่ยวกับชาติกำเนิดของมัตสึมิยะ ชูเฮ ลูกพี่ลูกน้องของคางะ เคียวอิจิโร่ ซึ่งเขาก็ปรากฏตัวขึ้นเคียงข้างชูเฮในการสืบสวน

ด้ายแห่งความหวัง ผูกพันใครกันบ้าง โปรดติดตาม

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB

นิยายสืบสวน

SN 0046

9 786161 403669

www.booktime.co.th

319.-